

ΑΡΒΑΝΙΤΕΣ

ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ καὶ ΔΙΑΦΩΤΙΣΜΟΣ

Σφραγίδα ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΔΕΡΒΕΝΟΧΩΡΙΩΝ 1824
ΜΕΓΑΡΑ — ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ

Ὁ Δικέφαλος Ἄετὸς τῶν Βυζαντινῶν

**Μία ἀπάντησις στὴν Ἀλβανικὴ προπαγάνδα
καὶ στοὺς ἀφελεῖς διεθνιστὲς μας**

ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ «ΔΑΕΙΡΑ»

Ἐν Ἐλευσίνι, Ἰούνιος 2007

ΑΡΒΑΝΙΤΕΣ

ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ καὶ ΔΙΑΦΩΤΙΣΜΟΣ

τοῦ Ἀναστασίου Δ. Στάμου

Ὑπάρχουν ἀντιτιθέμενες ἀπόψεις γιὰ τὴν προέλευσί μας, γιὰ τὴν καταγωγή τῶν Ἑλλήνων. Οἱ περισσότεροι – ξένοι καὶ ἀκολουθῶς δικοί μας – ἐκφράζουν τὴν ἄποψι ὅτι ἡμεθα ἄλλοδαποί, ὅτι ἤρθαμε ἐδῶ καὶ κατακτήσαμε κάποιους ἀνώνυμους (*δῆθεν*) Προ-Ἕλληνες, κατὰ τὰ τελευταῖα 3-4.000 χρόνια, καὶ ἐπιβάλαμε τὴν γλῶσσα μας καὶ τὴν θρησκεία μας στοὺς πολυπληθέστερους ἐντοπίους πληθυσμούς. Αὕτῃ ἡ θεωρία, ἔτσι **δογματικά**, διδάσκεται ἐπισήμως στὰ σχολεῖα ὅλου τοῦ Κόσμου, χωρὶς νὰ αἰτιολογῆται ἐπιστημονικά. Διάβασα ὅσα σχετικὰ μὲ τὴν προέλευσί μας ἀναφέρονται στὰ σχολικά μας βιβλία καὶ δὲν βρῆκα νὰ ἀναφέρεται καμμία ἀπόδειξις τῆς «Ἰνδοευρωπαϊκῆς» καταγωγῆς μας, ἀπὸ οὐδεμία ἱστορικὴ πηγή, ἀρχαιολογικὸ εὔρημα, ἐπιγραφή, ἢ σκελετικὸ ὑλικό.

Ὅταν ἐρεῦνησα συστηματικὰ τὶς πηγές, δηλαδὴ τὰ ἀρχαῖα μας κείμενα, διαπίστωσα ὅτι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο συμβαίνει. Συνδυάζοντας ἀρχαιολογικὰ τεκμήρια, σύγχρονες ἐρευνες, ἱστορικὰ καὶ γλωσσολογικὰ δεδομένα, ἀπέδειξα (στὸν ἑαυτὸ μου πρῶτα), ὅτι ἡμεθα γηγενεῖς καὶ αὐτόχθονες ὡς Ἕλληνες Πελασγοί, πανάρχαιοι στὸν τόπο αὐτὸν ἀπὸ μυριετίες (βλ. **βιβλίον «Ἱερὰ Ἐλευσίς»**). Μὲ κέντρο τὴν Αἰγιῶδα ἐξαπλώσαμε παντοῦ ὄχι μόνο φυλετικά, ἀλλὰ καὶ γλωσσικὰ καὶ πολιτιστικὰ στοιχεῖα, συμβάλλοντας καθοριστικὰ στὸν ἐξανθρωπισμὸ τῶν πέριξ βαρβάρων (βλ. εἰκόνες ἐξαπλώσεως τῶν Μεσογειακῶν Πελασγῶν).

Ἀπορώντας, γιατί δὲν διδάσκουμε τὴν ἀλήθεια αὕτῃ στὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων, δηλαδὴ γιατί δὲν ἀκολουθοῦμε τὶς ρήσεις τῶν σοφῶν προγόνων, ἀλλὰ πειθόμεθα ἀπὸ τὰ ἀντίθετα, ἀναπόδεικτα καὶ ἐπιζήμια γιὰ τὴν ψυχρὸσύνθεσι τῶν παιδιῶν μας ξένα προστάγματα-ἰδεολογήματα, ἀνακάλυψα μιὰ ἀπίστευτου μεγέθους **Προπαγάνδα**.

Ἡ προπαγάνδα αὕτῃ (τοῦ Ἰνδοευρωπαϊσμοῦ) ἔχει περάσει στοὺς δικούς μας ἱστορικούς ὡς δόγμα, καὶ περιπλέκει διαρκῶς τὶς ἐθνικὲς μας ὑποθέσεις. Στὶς δικές μας λανθασμένες αἰτιάσεις ἐδράζονται περαιτέρω οἱ διεκδικήσεις τῶν γειτόνων μας, Ἀλβανῶν, Σκοπιανῶν, Βουλγάρων καὶ Τούρκων, σὲ Ἡπειρο, Μακεδονία, Θράκη καὶ Αἰγαῖο.

Γιὰ νὰ καταλάβουμε τί ἐστὶ προπαγάνδα πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε τί ἐστὶ διαφωτισμός. Τὸ πρῶτο σημαίνει στὴν μελέτη μας, ὅτι μὲ ψεῦδη παρουσιάζω καὶ ἐπιβάλλω μιὰν ἄποψι πιστευτὴ σὲ τρίτους, ἐνῶ στὸ δεύτερο παρουσιάζω τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἀποδεικνύω, ἀποκαλύπτοντας συγχρόνως τὴν ἀπάτη τῶν ψευδολόγων.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα που βιώνουμε στις μέρες μας, είναι ή **προπαγάνδα** του κρατικοῦ μορφώματος τῶν **Σκοπίων**, ὅτι δηλαδή οἱ Μακεδόνες δὲν εἶναι Ἕλληνες, ἐνῶ αὐτοὶ εἶναι Μακεδόνες. Διδάσκουν μάλιστα στὰ σχολεῖα τους ἀνενδοίαστα αὐτὲς τὶς ἀπόψεις.

Τὸ μέγα αὐτὸ ψεῦδος ἀπεδέχθησαν ἤδη πλεῖστα Κράτη, ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε (ἀποδεχόμενα τὴν ὀνομασία), ἐνῶ ή Ἑλλάς ...καθεύδει. Αὐτὸ δείχνει, ὅτι ὁ Κόσμος γενικῶς, ἂν καὶ γνωρίζει προφανῶς Ἱστορία, ἀκολουθεῖ συμφέροντα καὶ προστάγματα.

Αὐτὸ που ἴσως δὲν γνωρίζουμε, εἶναι ή προπαγάνδα τῶν **Ἀλβανῶν**, που διαχέεται στοὺς ἑκατὸ τούλάχιστον μυριάδες σημερινούς Ἀλβανούς ἐν Ἑλλάδι (=ἐκατὸ πόλεις, σκεφθῆτε το), καὶ ἐξηγεῖ ἐν μέρει τὴν αὐθάδη καὶ θρασεῖα συμπεριφορά τους, καὶ στὴν Ἀλβανία καὶ ἐδῶ. Συμπεριφέρονται σὰν ή Ἑλλάδα νὰ τοὺς ἀνήκη...

Ἐπιβάλλεται κατ' ἀρχὰς νὰ ἀναφέρω ὅτι, ὅπως πρὶν 80 χρόνια συνέβη, ὅταν κάποιοι δικοὶ μας ἀφελεῖς ἢ ἐξωμότες ὠμίλησαν γιὰ ἀνεξάρτητη Μακεδονία (ΚΚΕ καὶ Ριζοσπάστης)¹ πρὶν ἀπὸ τὸν Ἑβραιο-Κροάτη Ἰωσήφ Μπρόζ (*κοινῶς Τίτο*), που βάφτισε «Μακεδονία» τὴν **Vardarsca** μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ἔτσι καὶ στὸ θέμα τῶν **Ἀρβανιτῶν**, κάποιοι δικοὶ μας ἀφελεῖς προσέτρεξαν πρῶτοι στὸν Χότζα νὰ δηλώσουν **συγγένεια** (ὁ Ἀρβανίτικος Σύνδεσμος Ἑλλάδος). Ἀλλὰ παραδόξως, καὶ Ἕλληνες Ἱστορικοὶ συνέγραψαν (καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ συγγράφουν), ὅτι οἱ Ἀρβανίτες τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἐξελληνισμένοι Ἀλβανοί...

Ὅλα αὐτὰ τὴν ἴδια στιγμή, που οἱ Βορειοηπειρῶτες ἀδελφοὶ μας ἀγωνίζονταν γιὰ στοιχειώδη ἀνθρώπινα δικαιώματα ἀπέναντι σὲ ἓνα ἰδιαζόντως βάρβαρο καθεστῶς, μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἀπελευθερώσεις, θυσίες καὶ αἷμα ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἀφοῦ τὰ σύνορα που χάραξαν οἱ μεγάλες δυνάμεις, καὶ τὸ 1913 καὶ τὸ 1945, παρέδωσαν τὴν πανάρχαια αὐτὴ Ἑλληνικὴ γῆ τῆς Ἠπείρου στὸ νεότευκτο Ἀλβανικὸ κρατικὸ μὶορφωμα, παρ' ὅτι ἐμεῖς ἡμεθα πάντα οἱ νικητὲς τῶν Πολέμων.

Οὔτε λέξι γι' αὐτοὺς τοὺς δύσμοιρους δὲν ἀρθρώνουν οἱ «ἀριστεροὶ»² τοῦ Ἀρβανίτικου Συνδέσμου, τοῦ ΚΚΕ, τοῦ ΣΥΝ, ἀκόμα καὶ

(¹) Τὸ 5^ο Συνέδριο (1923) τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς διεκήρυξε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ σύνθημα «Ἀνεξάρτητη Μακεδονία-Θράκη», καὶ τὸ νεοσύστατο τότε ΚΚΕ δουλικῶτατα ἀπεδέχθη τὴν «πλατφόρμα» τῆς Κομιντέρν. Στὸ 3^ο Ἑκτακτο Συνέδριο τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ τὸ 1924, μὲ ὁμοφωνία ἐξεδόθη διακήρυξις περὶ «Ἀνεξαρτήτου Μακεδονίας καὶ Θράκης» (φύλλον Ριζοσπάστη 14-12-1924), ἐνῶ στὴν 6^η Ὀλομέλεια τὸ 1934, ὁ Γιάννης Ζεῦγος ἐτόνιζε: «Τὸ ΚΚΕ ὑποστηρίζει μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιάθεσης τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Μακεδονίας-Θράκης, ὡς τὸν ἀποχωρισμὸ τους σὲ **ξεχωριστὸ κράτος**. Εἶναι ή ἀρχή τοῦ Μάρξ καὶ τοῦ Λένιν, καὶ τὸ κόμμα μας τὴν ἀκολουθεῖ μὲ συνέπεια».

(²) Γενικῶς, οἱ «ἀριστεροὶ» ἀποδέχονταν τὶς ἀνθελληνικὲς ἐνέργειες τῶν «ἀδελφῶν» λαῶν τῆς Ἀλβανίας, Βουλγαρίας, Γιουγκοσλαβίας, καὶ παντὸς ἄλλου ξένου. Μανιφέστο τοῦ ΚΚΕ (Ριζοσπάστης 18-11-1934), ἀπευθυνόμενο πρὸς Βορειοηπειρῶτες, Κυπρίους καὶ Δωδεκανησίους, τοὺς καλοῦσε νὰ μὴ ζητοῦν ἔνωσιν

σήμερα. Οί καλοθελητές αὐτοί, πού σήμερα ἐπικουροῦνται ἀπὸ Βουλευτές τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, καθὼς καὶ ἀπὸ ἄλλους διασήμεους τοῦ πολιτικοῦ, πνευματικοῦ, καλλιτεχνικοῦ καὶ δημοσιογραφικοῦ κατεστημένου τοῦ τόπου μας, διαδίδουν ὅτι οἱ **Ἀρβανίτες** εἶναι αὐτόχθονες Πελασγοί (*τοῦτο εἶναι ἀληθές γιὰ ὅλους μας*), δηλαδή εἶναι ὡς λέγουν οἱ Προέλληνες (*ψευδές*), πού διετήρησαν τὴν προγονικὴ γλῶσσα, τὴν Πελασγικὴ-Ἀρβανίτικη (*τὴν ὁποία ταυτίζουν μὲ τὴν Ἀλβανικὴ*), ἡ ὁποία ὠμιλεῖτο, ὡς λέγουν, πρὶν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ, ἐνῶ οἱ Ἕλληνες ὅταν κατέκτησαν τὴν χώρα τῶν Ἀρβανιτῶν-Πελασγῶν ἐπέβαλαν τὴν Ἑλληνικὴ τους Γλῶσσα. Ἐπειδὴ δὲ οἱ σημερινοὶ Ἀλβανοὶ ὁμιλοῦν τὴν ἴδια περίπου γλῶσσα μὲ τὴν Ἀρβανίτικη διάλεκτο, τοὺς θεωροῦν δικούς τους! (βλ. ἀφίσσα συνεδρίου γιὰ τὴν Ἀρβανίτικη γλῶσσα).

Ἡ παράνοια τῶν «δικῶν» μας φθάνει σὲ σημεῖο, ὥστε κορυφαῖος δημοσιογράφος (τῆς Ἑλευθεροτυπίας) νὰ δηλώνη, ὅτι ἂν ἀνοίξουμε τὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο τῆς Ἑλλάδος, θὰ διαπιστώσουμε ὅτι τὸ 30% τῶν **ὀνομάτων** μας εἶναι δισύλλαβα (*ἀληθές*), καὶ ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι Ἀλβανικά (*ψευδές*). Ἄλλος «δικός» μας, αὐτὴ τὴν φορὰ πολιτικός (τοῦ ΣΥΝ), δηλώνει κατὰ καιροῦς, ὅτι οἱ **ἥρωες** τῆς Ἐθνεγερσίας ἦσαν Ἀλβανοὶ (*ψευδές*) διότι μιλοῦσαν Ἀρβανίτικα (*ἀληθές*). Ἄλλος δὲ, ἡθοποιὸς αὐτὸς ἐκλεκτός, ἐκράυγασε μετὰ τὸ πέρας θεατρικῆς παραστάσεως, ὅπου πρωταγωνιστοῦσε ἐφέτος (ὡς Ταρτοῦφος), ἐνώπιον ὄλων τῶν θεατῶν, ὅτι ἡ φορεσιὰ τῶν **τσολιάδων** εἶναι Ἀλβανικὴ (*ψευδές, ὁ τσολιάς ἐκ τοῦ σελλός=Ἑλλήν Ἡπειρώτης*), οἱ δὲ Ἕλληνες Λόγιοι τοῦ Διαφωτισμοῦ (Κοραῖς, Ρήγας) οὐδόλως εἶπε συνεισέφεραν στὴν Ἐθνεγερσία, ἀφοῦ ἐδῶ δὲν καταλάβαιναν Ἑλληνικά, ἀλλὰ μόνον Ἀρβανίτικα!!!

Μὲ ἐνδιαφέρουν ὅμως περισσότερο τὰ γραφόμενα, διότι αὐτὰ δυστυχῶς μένουν καὶ προκαλοῦν σύγχυσι, παραπληροφόρησι, ἀποπροσανατολισμὸ, στρέβλωσι ἐς αἰεὶ τῆς πραγματικότητος καὶ ἡττοπαθῆ στάσι τῶν συμπατριωτῶν μας, ἀδιαφορία καὶ **ἀνοχή** γιὰ τὰ τεκταινόμενα ἐναντίον τοῦ ἔθνους. Πρόκειται γιὰ τὰ γραπτὰ (*ἀφελῆ*) κείμενα συγχρόνων Ἱστορικῶν μας, πού θὰ ἐκθέσουμε ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν προπαγάνδα τῶν μελῶν τοῦ Ἀρβανίτικου Συνδέσμου, καθὼς καὶ γιὰ τὴν προπαγάνδα αὐτῶν τούτων τῶν Ἀλβανῶν, πού εἶναι προσιτὴ καὶ μέσῳ τοῦ διαδικτύου (ἀναζητήστε λῆμμα **Arvanit** καὶ θὰ ἐκπλαγῆτε), τίς ὁποῖες θὰ ἐκθέσουμε περαιτέρω.

Στὴν προσπάθειά μου νὰ ἀπαντήσω ἀπὸ τοῦ βήματος αὐτοῦ μὲ **διαφωτισμό**, ἀντὶ προπαγάνδας, μὲ βοηθᾷ μιὰ ἐμβριθὴς ἔρευνα-μελέτη

μὲ τὴν Ἑλλάδα, «νὰ μὴ σᾶς δηλητηριάζει τὸ φαρμάκι τοῦ ἐθνικισμοῦ...». Σήμερα, τίς ἀνθελληνικὲς ἐνέργειες τῶν γειτόνων ἀποδέχονται ἕως καὶ οἱ «δεξιοί»... Κανεὶς πλέον δὲν τολμᾷ νὰ ὀρθώσῃ Ἑλληνικὸ ἀνάστημα.

«Δὲν ἔχεις Ὀλυμπε Θεοῦς, μηδὲ λεβέντες ἢ Ὅσσα... Ραγιάδες ἔχεις Μάνα Γῆ, σκυφτοὺς γιὰ τὸ χαράτσι... τῶν Εὐρωπαίων περίγελα καὶ τῶν Ἀρχαίων παλιάτσοι...» (Κωστῆς Παλαμᾶς).

πού ἐξεπόνησα προσφάτως, (ὁδεύει πρὸς βιβλίο), τὴν ὁποία παρουσίασα στὸ Πνευματικὸ Κέντρο τοῦ Δήμου Μαγούλας μὲ τίτλο «οἱ **Ρίζες τῶν Κουντουριωτῶν**», τῶν γηγενῶν δηλαδὴ κατοίκων τῆς Δυτικῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Ἐλευσίνα ἕως Ἐλευθερές.

Ὅπως γράφουν ἐπὶ τῆς εἰκόνας οἱ Ἄλβανοι προπαγανδιστές, ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Καλαμάτας ἦταν κατόρθωμα τῶν Ἀλβανῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Κολοκοτρώνης ποὺ ἡγεῖται τῆς νίκης, δικὸς τοὺς φυσικὰ ἀρχηγός.

Οἱ στρεβλώσεις περὶ τῆς προελεύσεως τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων τροφοδοτοῦν τὴν ξένη προπαγάνδα

Στὸ βιβλίο τοῦ **Βασ. Σφυρόερα** «Ἱστορία τῆς Ἐλευσίνας» ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴ περίοδο μέχρι σήμερα (Ἔκδ. Δήμου Ἐλευσίνας 1985, σελ. 18), ἀναφέρεται:

«Δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ ἐντοπισθεῖ μὲ ἀπόλυτη χρονολογικὴ ἀκρίβεια ἡ ἐγκατάσταση τῶν πρώτων Ἀρβανιτῶν στὴν περιοχὴ τῆς Ἐλευσίνας. Ἀπὸ τὴν Δυτικὴ Ἀττικὴ εἶχαν περάσει οἱ Ἄλβανοι γιὰ πρώτη φορὰ στὰ χρόνια τοῦ δεσπότη τοῦ Μορέως Μανουὴλ Καντακουζηνοῦ καὶ συστηματικότερος Ἀλβανικὸς ἐποικισμὸς στὴν Πελοπόννησο πραγματοποιήθηκε ἐπὶ Θεοδώρου Α' Παλαιολόγου (1383-1407). Μεμονωμένοι **Ἀλβανοί** ἔμειναν τότε στὴν Μεγαρίδα κι ἀπετέλεσαν τὸν πυρῆνα τῶν νέων οἰκισμῶν. Ἡ Ἐλευσίνα ὅμως, ποὺ ἀφρούρητη δοκιμαζόταν ἀπὸ τὶς **πειρατικὲς** ἐπιδρομές, δὲν προσφερόταν γιὰ μόνιμη ἐγκατάσταση. Στὴν ἐνδοχώρα τῆς ἀρχαίας πόλης, σὲ ἀπόσταση 15 χλμ. ἀπὸ τὴν θάλασσα, διάλεξαν τὸν τόπο ποὺ θὰ συνέχιζαν ἐπὶ αἰῶνες τὴν **ποιμενικὴ** καὶ **γεωργικὴ** ζωὴ τους. Ἡ γῆ αὕτὴ ἦταν τὰ **Κούντουρα**.

Τὸ **τοπωνύμιο**, ποὺ προέρχεται ἀπὸ προσηγορικὸ τῶν Βυζαντινῶν χρόνων (*εἶναι ὅμως πανάρχαιο Ἑλληνικό, βλ. εἰκόνες ὀνομάτων*), ἀποτελεῖ ἔνδειξη ὅτι στὸν τόπο ποὺ ἐγκαταστάθηκαν ὑπῆρχαν **ἀπομεινάρια** τοῦ παλιοῦ πληθυσμοῦ, καὶ οἱ νέοι ἔποικοι κράτησαν τὴν λέξη ἀλώβητη [...] Μαζί

μέ τὸ τοπωνύμιο πήραν καὶ ἄλλες λέξεις ἀπὸ τοὺς **ντόπιους**, πήραν καὶ κάποιες συνήθειες. Οἱ Κουντουριῶτες Ἀρβανίτες θὰ ζήσουν σ' αὐτὸν τὸν χῶρο ἐπὶ αἰῶνες, καὶ μόνο στὸ τέλος τῆς Τουρκοκρατίας θὰ κινηθοῦν πρὸς τὴν **Μάνδρα** καὶ τὴν **Μαγούλα**, ἢ θὰ κατέβουν στὴν **Ἐλευσίνα**, **ἀφομοιωμένοι** πιά μέ τοὺς ἄλλους κατοίκους τῆς Ἀττικῆς».

Προσέξτε πῶς ἀντιδιαστέλλει ὁ σπουδαῖος αὐτὸς Ἱστορικὸς τοὺς Ἀρβανίτες (ποὺ τοὺς θεωρεῖ Ἀλβανούς) ἔναντι τῶν Κουντουριωτῶν (γηγενῶν Ἑλλήνων ἀπογόνων τῶν Εὐμολπιδῶν ἕως καὶ τῶν Ἐλευθερέων – *σήμερα ζοῦν σὲ Ἐλευσίνα, Μάνδρα, Μαγούλα, Παλαιοκούνδουρα, Οἰνότη, Βίλια, Ἐρυθρές, Δερβενοχώρια*). Πόσοι ὅμως Ἀρβανίτες ἦρθαν καὶ πόσοι Κουντουριῶτες (ἀπομεινάρια... τῶν ἀρχαίων) ὑπῆρχαν τὸ 1400 μ.Χ.; Εἶναι δυνατόν ἀπὸ ἓνα χωριὸ ὀνόματι **Ἄρβανον** (ἢ ἀρχαία Ἄρβων) τῆς Ἰλλυρίας (δὲν ὑπῆρχε τότε βεβαίως Ἀλβανία), ἐκ τοῦ ὁποῖου χωριοῦ θεωρεῖται (λανθασμένα) ὅτι προέρχονται οἱ Ἀρβανίτες³, νὰ γέμισε ὅλη ἡ Κορινθία, ἡ Ἀργολίδα, ἡ Ἀττική, ἡ Βοιωτία, ἡ Εὐβοία καὶ τόσα νησιὰ μέ κατοίκους;

Διότι παρακάτω ἀναφέρεται (σελ. 21): «Γύρω στὰ 1520 ἡ **Ἀθήνα** θεωρεῖται μιὰ ἀπὸ τὶς σημαντικότερες πόλεις στὴν Βαλκανική, **τέταρτη σὲ πληθυσμὸ** μετὰ τὴν Κωνσταντινούπολη, τὴν Θεσσαλονίκη, καὶ τὴν Ἀδριανούπολη, μέ **13.000** περίπου κατοίκους». Πόσους κατοίκους μπορεῖ νὰ εἶχε λοιπὸν τὸ Ἄρβανον;

Ὁ **Σαράντος Καργάκος**, στὸ βιβλίο του «Ἀλβανοί, Ἀρβανίτες, Ἕλληνες» (ἐκδ. Σιδέρης 1999, σελ. 18 καὶ 24) λέγει:

«**Ἡ λέξη Ἀρβανίτης εἶναι Ἑλληνική** καὶ πολὺ παλαιότερη τοῦ λατινογενοῦς Ἀλβανός. Τὸ Ἀρβανίτης ὑποδήλωνε τὸν κάτοικο τῆς Ἄρβωνος (Πολύβιος, 2,11). Ἡ Ἄρβων ἦταν πόλη τῆς Ἰλλυρίας καὶ οἱ ἐξ αὐτῆς προερχόμενοι ὀνομάσθηκαν σταδιακὰ Ἀρβανίτες.

Σὲ κανένα μέρος τῆς Ἑλλάδος οἱ Ἀλβανόφωνοι δὲν ὀνόμασαν οὔτε ὀνομάζουν ἑαυτοὺς Ἀλβανούς. Διότι παρὰ τὴν Ἀλβανοφωνία⁴ τους, παλαιόθεν εἶχαν οἱ πλεῖστοι συνείδηση Ἑλληνικῆς καταγωγῆς. Ἦξεραν ἀπὸ τὴν προφορική τους παράδοση πῶς ἦσαν κατὰ τὴν γλῶσσα **ἑξαλβανισμένοι Ἕλληνες**, ὅπως ἄλλωστε οἱ πλεῖστοι **Τόσκηδες** [...]

Ἡ πρώτη ἐγκατάσταση Ἀλβανῶν στὴν Νότια Ἑλλάδα γίνεται ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἰωάννη Καντακουζηνοῦ (1341-1355), ὅταν ὁ δεσπότης τοῦ Μυστρά Μανουὴλ Καντακουζηνὸς κάλεσε **10.000** Ἀλβανούς νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴ ρημαγμένη ἀπὸ τοὺς πολέμους Πελοπόννησο. Ἄλλες **10.000** Ἀλβανοὶ ἐγκαταστάθηκαν στὰ χρόνια τοῦ Θεοδώρου Α'

(³) Ἡ λέξις Ἀρβανίτης παράγεται ἀπὸ τὶς λέξεις Ἄρ + βαίνω = ὁ βαδίζων ἐπὶ τοῦ χωραφιοῦ, δηλαδὴ δηλώνει τὸν **γεωργοκτηνοτρόφο**. Ἄρ-α εἶναι τὸ χωράφι, ἀπὸ ὅπου ἄρο-τρον, ἄρ-ωσις, Ἀραβανής (ἐπώνυμο). Δὲν εἶναι πατριδώνυμο, ὅπως τὸ Ἀλβανός. Ἀφορᾷ σὲ Τόσκηδες καὶ Ἡπειρώτες.

(⁴) Κατὰ τὴν μελέτη μας, οἱ ἐπήλυδες Δυναρικοὶ Ἀλβανοὶ ἔμαθαν τὴν Ἀρβανίτικη, ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους δικούς μας Πελασγούς.

Παλαιολόγου, νέου δεσπότη τοῦ Μυστρά. Οἱ Ἀλβανοὶ αὐτοὶ ἀποτέλεσαν τοὺς πυρῆνες τῶν Ἀλβανικῶν πληθυσμῶν τῆς Πελοποννήσου [...]

Ὁ πρῶτος ἐποικισμὸς Ἀλβανῶν στὴν **Ἀττική** ἀρχίζει τὸ **1382** καὶ γίνεται πιὸ συχνὸς μετὰ τὸ 1402. Ἀπὸ τὴν Ἀττικὴ ὁμάδες Ἀλβανῶν διαπεραιοῦνται στὰ γειτονικὰ νησιὰ τοῦ Ἀργοσαρωνικοῦ (Σαλαμίνα, Ὑδρα, Σπέτσες) καὶ τοῦ Αἰγαίου (Ἄνδρος)».

Γιὰ τοὺς Ἀλβανοὺς τῆς Ἄνδρου (λέγει ὁ κ. Καργάκος) ὁ Δημ. Πολέμης γράφει: «Δὲν φαίνεται ὅτι οἱ Ἀρβανῖται ὑπερέβησαν τὸ τρίτον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ὅλης νήσου».

Σχολιάζω, ὅτι μὲ πρόδηλη ἀμηχανία, ἔνεκα τῆς **στρεβλώσεως** τῆς **προελεύσεως** τῶν ἀρχαίων καὶ κατὰ συνέπεια καὶ τῶν συγχρόνων **Ἑλλήνων**, ὁ κ. Καργάκος στὸ πολύτιμο αὐτὸ ἔργο του φάσκει καὶ ἀντιφάσκει. Φαίνεται, ὅτι στὴν ἀρχὴ μὲν ἐκθέτει τὴν δική του ἄποψι, ἐνῶ μετὰ ἰσοπεδώνει τοὺς Ἀρβανίτες σὲ Ἀλβανούς, ὅπως ὁ Β. Σφυρόερας στὸ καταπληκτικὸ κατὰ τὰ ἄλλα βιβλίο του. Ἔτσι, τὴν μιὰ λέγει πὼς οἱ Ἀρβανίτες δὲν ὀνομάζουν ἑαυτοὺς Ἀλβανούς, ἐκεῖνος ὅμως στὴν συνέχεια (*ἐκ τῆς πεπατημένης*) τοὺς ταυτίζει, ἐνῶ ἤδη τοὺς ἔχει χαρακτηρίσει προηγουμένως ἑξαλβανισμένους κατὰ τὴν γλῶσσα Ἑλληνες.

Δὲν εἶναι ὅμως οἱ Ἀρβανίτες Ἀλβανόφωνοι, ἀλλὰ οἱ Ἀλβανοὶ ἐνσωμάτωσαν στὴν γλῶσσα τους δικὰ μας Πελασγικὰ καὶ ἀργότερα Λατινικὰ καὶ ἄλλα γλωσσικὰ στοιχεῖα, ὅταν ἦλθαν οἱ πρόγονοί τους ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Ἀλβανία τοῦ Καυκάσου⁵, μιλώντας πέντε ἀράδες λέξεων στοιχειώδους συνεννοήσεως. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ στὴν Μικρὰ Ἀσία, ὅταν οἱ Τοῦρκοι (Τουρανομογγόλοι στὴν καταγωγὴ) ἐνσωμάτωσαν στὴν φτωχὴ γλῶσσα τους πλεῖστα γλωσσικὰ στοιχεῖα τῶν Ἑλλήνων Μικρασιατῶν (π.χ. μποντρούμ=ἵπποδρόμιο, τεφτέρ=διφθέρα, ντουλάπ=ἐντός+λῶπη, τσαντίρ=ἔσω+δορὰ, καταῖφ=κόττος+ύφή). Δηλαδή ἡ **Τουρκικὴ** εἶναι παρεφθαρμένη Ἑλληνικὴ διάλεκτος, κατὰ τὸ πλεῖστον, ὅπως καὶ ἡ **Ἀλβανικὴ**: π.χ. αἶθετ=πυρετός, ἐκ τοῦ αἶθω=καίω, φωτίζω (αἶθουσα) – βάλι=ἔλαιον (φέλαιο) – μπούκα=ἄρτος (βέκος, ἐξ οὗ καὶ baker) – βλά=ἀδελφός (ἐκ τοῦ φράτηρ, ἐξ οὗ fratello, brother, τροπὴ ρ σὲ λ) – γιάρπουρ=ὄφεις (ἔρπων, ἡ δασεῖα σὲ γ, ὅπως γαῖμα=αἷμα, γιάκ ἁλβ.) – δεῖμουρ=χειμῶν (αἰολικὴ τροπὴ τοῦ χ σὲ δ, καὶ τοῦ τελικοῦ ν σὲ ρ) – ζούμρ=καρδιά (θυμός, τροπὴ θ σὲ ζ, καὶ τοῦ τελικοῦ σ σὲ ρ) – θέμ=λέγω (φημί, τροπὴ φ σὲ θ) – γιάμ=εἰμί – κιάφα=κεφαλὴ (κυφά) –

(⁵) Γιατὶ ἀποφεύγουν νὰ ὁμιλήσουν περὶ τῆς **Φυλετικῆς** καταγωγῆς, ἡμῶν καὶ τῶν γειτόνων μας, ὅπως σαφῶς ὀρίζει ἡ **Ἀνθρωπολογία**; Εἶναι «ρατσιστικὴ» ἡ **Ἐπιστήμη** ποὺ ἐρευνᾷ τὰ κρανία; Ἔτσι μόνον ἀποδεικνύεται ἀμέσως, ποιοὶ εἶναι Μεσογειακῆς (Πελασγικῆς) καταγωγῆς, καὶ ποιοὶ Καυκασίας (Διναρικῆς) καταγωγῆς, τῶν ὁποίων ἡ πλατυϊνία τοῦ κρανίου (καὶ ἄλλα χαρακτηριστικὰ) προδίδουν τὴν προέλευσι. Βεβαίως ὑπάρχουν καὶ συνοριακὲς ἐπιμειξίες, ποὺ σαφῶς ἀναγνωρίζουμε καὶ ἀποδεχόμεθα. Ἀρκετοὶ σημερινοὶ Ἀλβανοὶ φέρουν περισσότερο Μεσογειακὰ χαρακτηριστικὰ, ὅπως καὶ ἀρκετοὶ δικοὶ μας Ἡπειρώτες παρουσιάζουν πλατυϊνία.

λιούτεμ=ίκετεύω (λίττομαι) – μπάρδ=λευκός (άργ-ός, τροπή γ σε δ, μπροστά τὸ δίγαμμα farg- σε μπ, ὅπως ἀέλιος-fafέλιος-βαβέλιος-βαβέλ) – μπέσα=πίστις (πεῖσα, πείθω) – ούγι=ὔδωρ (τροπή δ σε γ) – πλιάκου=γέρων (πέληος) – πρίφτ=ίερεύς (πρεσβύτερος) – ρώνι=ζῶ (ρών-νυμι) – σπέϋτ=ταχέως (σπεύδω) – σύπρ=ἄνω (ὑπέρ, ἡ δασεῖα σε σ, super).

Γενικῶς, ἂν ἀποκαλέσης Ἀλβανὸ ἕναν Ἀρβανίτη Ἕλληνα, γνωρίζω ὅτι τὸ λιγώτερο ποὺ θὰ πάθης εἶναι νὰ σοῦ κόψη τὴν καλημέρα, ἂν δὲν σε καταχερίση πρῶτα, ἔστω καὶ ἂν τὸ ἐπωνυμὸ του ὁμοιάζει Ἀλβανικὸ (π.χ. Γκίκας, τὸ ὁποῖο βεβαίως εἶναι παραφθορὰ τοῦ Γίγας, ποὺ δήλωσε κάποτε κάποιον ὑψηλόσωμο πρόγονο. Ἐκ τοῦ ἰδίου καὶ Γκιόκας, Γκέκας. Γκέκηδες ὀνομάζονται Ἑλληνικὰ καὶ οἱ ὑψηλοὶ Καυκάσιοι τοῦ βορρᾶ τῆς Ἀλβανίας).

Ὅπως ἀκριβῶς ἂν ἀποκαλέσης Τοῦρκο ἕναν Μικρασιάτη Ἕλληνα, θὰ ἀντιδράσῃ σφοδρά, ἔστω καὶ ἂν τὸ ἐπώνυμό του ὁμοιάζῃ Τουρκικὸ (π.χ. Γιατζό-γλου=υἱὸς τοῦ Γιάγκου, ὅπου -γλου ἐκ τοῦ -κλος καὶ -κλης, -κο-λο, κε-λε μὲ Συλλαβικὴ Γραφή – cu-lus στὰ Λατινικά, ὅπως Πάτρο-κλος, Ἡρα-κλῆς, Gre-culus, Κολο-κοτρώνης=ὁ υἱὸς τοῦ Κοτρώνη).

Τελικὰ εἶναι ἢ δὲν εἶναι Ἕλληνες οἱ Ἀρβανίτες κατὰ τὸν κ. Καργάκο; Μᾶς τὸ ἀπαντᾷ διαφορετικὰ παρακάτω (σελ. 25): «Στὴν βαθμιαία **Ἑλληνοποίηση τῶν Ἀλβανῶν** συνέβαλε ἡ ἐπιθυμία τους νὰ διασωθεῖ ἡ βυζαντινὴ αὐτοκρατορία καὶ ἡ ἄρνησή τους νὰ ὑποταχθοῦν στοὺς Τούρκους...».

Ἐπειτα ὁμως τὸ ξανασκέπτεται (σελ. 28): «Οἱ Ἀλβανοὶ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας ἀντεξαν στὸν ἐξισλαμισμό καὶ παρέμειναν πιστοὶ στὴν Ὁρθοδοξία, ἀπὸ μιὰ διάθεση διαφορετικότητας πρὸς τοὺς ὑπολοίπους Ἀλβανούς. Ἴσως ἦταν συστατικὸ **Ἑλληνικῆς καταγωγῆς**, ποὺ τοὺς ἔκανε

νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ ἔντονα διαφοροποιητικὸ Ἀρβανίτης καὶ ὄχι τὸ Ἀλβανός. Οἱ Ἀρβανίτες αὐτοὶ ἐξακτινώθηκαν στὴν Εὐβοία καὶ στὰ πέριξ νησιά, καὶ ἐξελίχθηκαν σὲ φοβεροὺς ναυτικούς, κάτι ποὺ ἀποδεικνύει ἀκόμη περισσότερο τὴν **μακρινὴ Ἑλληνικὴ ρίζα** τους».

Ἡ Ἀλβανικὴ προπαγάνδα ἔχει ἀδυναμία στὴν Μπουμπουλίνα.

Τὴν θέλει σώνει καὶ καλὰ Ἀλβανίδα.

Καὶ στὴν σελ. 23 τοῦ ἰδίου βιβλίου ἀναφέρεται:

«Ὁ ἐξισλαμισμὸς τοῦ Σκεντέρμπεη (τοῦ Γεωργίου Καστριώτη, ποὺ ἀνεδείχθη στὸν σφοδρότερο πολέμιό τῶν Τούρκων, ἂν καὶ ἀπὸ μικρὸ τὸν εἶχαν ἀρπάξει καὶ μεγαλώσει Τούρκοι) ἄνοιξε τὸν δρόμο γιὰ σωρεῖα ἐξισλαμισμῶν κι ἔτσι ἄρχισε νὰ σχηματίζεται ἡ μάζα τῶν Μουσουλμάνων Ἀλβανῶν, τῶν ἄλλως λεγομένων Τουρκαλβανῶν [...] Ἐκτοτε οἱ Ἀλβανοὶ ἀποτέλεσαν τὴν **βάση** τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ καὶ συχνὰ τὴν **αἶχμή** τοῦ δόρατος τῆς Τουρκίας κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ».

Νὰ λοιπὸν γιατί προτίμησαν οἱ Ἕλληνες, οἱ γηγενεῖς **Κουντουριῶτες** γιὰ παράδειγμα – ὅταν ὅλα τ᾿σκιαζε ἡ φοβέρα καὶ τὰ πλάκωνε ἡ σκλαβιά – νὰ ὁμιλοῦν τὴν Ἀρβανίτικη διάλεκτο τῶν κατελθόντων Ἑλλήνων Ἀρβανιτῶν, ποὺ τὴν ἔμαθαν εὐκόλα ἐξ ἀνάγκης, διότι **τοὺς προστάτευε** ἀπὸ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν Τουρκαλβανῶν ὁμογλώσσων τους τοῦλάχιστον (*ἄλλωστε ἀνήκει στὴν Ἑλληνοπελασγικὴ οἰκογένεια ἡ Ἀρβανίτικη διάλεκτος, γι' αὐτὸ μαθαίνουν καὶ οἱ σημερινοὶ Ἀλβανοὶ πολὺ γρήγορα Ἑλληνικά*).

Χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα γιὰ τὴν ἀγριότητα τῶν Τουρκ-αλβανῶν στὴν Πελοπόννησο διηγεῖται ὁ Σ. Καργάκος, ὅταν μετὰ τὰ Ὀρλωφικὰ συνέβη ἀθρόα εἰσροὴ χιλιάδων Ἀλβανῶν πολεμιστῶν, ποὺ ἐπέφεραν λεηλασίες ἐπὶ λεηλασιῶν, συμφορὲς ἐπὶ συμφορῶν, καίγοντας πόλεις καὶ χωριά **«ἀγγελῆδὸν συρρεύσαντες ὡς λύκοι αἱμοβόροι»**. Οἱ Ἀλβανοὶ μεταχειρίσθηκαν κάθε μέσον τρομοκρατίας καὶ βασανισμοῦ, γιὰ νὰ ὑποχρεώσουν τοὺς Χριστιανοὺς νὰ παραδώσουν καὶ τὸ τελευταῖο γρόσι τους.

(Στὴν σελ. 37): «Οἱ δυστυχοῦντες ἐπωλοφύροντο, πατέρες τέκνων διαχωριζόμενοι, ἀνδρῶν τιμίων σώφρονες γυναῖκες ἀποσπώμεναι, ἀδελφοὶ ἀδελφῶν στερούμενοι, καὶ νεογνὰ τέκνα τῶν μητρικῶν ὠλενῶν ἀρπαζόμενα, παρθένοι δὲ τρυφεραὶ τῶν θαλάμων ἐκπίπτουσαι ὑπὸ χειρῶν βαρβάρων ἐλκόμεναι, συγγενεῖς ἀπαγόμενοι καὶ καταδουλούμενοι» (περιγραφὴ Σεργίου Μακραίου).

**Ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν Τρικάλων,
ἔργο καὶ αὐτὸ τῶν Ἀλβανῶν.**

**Τὴν σημαία μὲ τὸν σταυρὸ,
τὸν παπᾶ, τοὺς τσολιάδες,
ὅλα τὰ θεωροῦν Ἀλβανικά.
Ἕλληνες... δὲν φαίνονται πουθενὰ
νὰ ὑπάρχουν.**

«Οἱ Ἀλβανοὶ κατασκευάζοντες ἀκίδας ἐκ καλάμου ἐνεπήγνυνον αὐτὰς ὑπὸ τοὺς ὄνυχας τῶν βασανιζομένων. Εἰς ἄλλους ἐπέβαλλον βάρη ἀφόρητα ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τῆς κοιλίας, ἢ ἔρριπτον αὐτοὺς πρηνεῖς ἐπὶ κόνεως ἀσβέστου ὅστις εἰσπνεόμενος ἐπροξένει ὀδύνην φρικτὴν. Ἄλλοτε πάλιν ἐξαρτῶντες ἀπὸ τῆς στέγης σχοινία, προσέδεον εἰς τὰ ἄκρα αὐτῶν τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ἔπειτα δέ, ἀφοῦ τὸ σχοινίον ἐστρέφετο καὶ ἤρετο εἰς ὕψος, ἀφήνετο καὶ κατέπιπτε στροφηδὸν μὲ ὀρμή, ἐνῶ αὐτοὶ μὲ ἀγριότητα καὶ ἀπανθρωπία ἐγέλων χαιρεκακοῦντες» (περιγραφή Παντελῆ Κοντογιάννη).

Ἀπὸ τοὺς **300.000** χριστιανούς κατοίκους τοῦ Μοριᾶ, χάθηκαν ἔτσι ἢ ξενιτεύτηκαν ἢ σκλαβώθηκαν οἱ **100.000...!**

Ἔτσι ἐξηγεῖται λοιπὸν γιατί συμβαίνει **νὰ ὁμιλοῦν οἱ πλεῖστοι Ἕλληνες Ἀρβανίτικα** κατὰ τὴν περίοδο τῆς Ἐθνεγερσίας, μετὰ ἀπὸ 400 χρόνια Τουρκικῆς σκλαβιάς καὶ φοβέρας, καὶ ἀσύδοτης Ἀλβανικῆς **τρομοκρατίας**.

Εἶναι δυνατόν νὰ τολμοῦν νὰ ὑποστηρίζουν σήμερα κάποιοι ἀντιπαθέστατοι **«πολυπολιτισμένοι»** ἀρνησιπάτριδες, νὰ μὴ διδασκώμεθα αὐτές τίς μαρτυρικὲς διαδρομὲς τοῦ Ἱστορικοῦ μας Γένους;

Ὅμως οἱ Ἀρβανιτόφωνοι Ἕλληνες ἐπικοινωνοῦσαν **γραφτῶς** στὴν Ἑλληνικὴ. Οἱ Κουντουριῶτες ποὺ προαναφέραμε γιὰ παράδειγμα, ἀλληλογραφοῦν στὰ Ἑλληνικά μὲ τὴν Ἑλληνικὴ διοίκησι τῆς Πελοποννήσου (Κολοκοτρώνη, Παπαφλέσσα). Ἀκόμη καὶ πρὸς τὸν Τοῦρκο στρατηγὸ Κιουταχῆ, στίς προσπάθειές του νὰ τοὺς πείσῃ νὰ προσκυνήσουν τὸν Σουλτάνο, ἀπαντοῦν οἱ Ἀγωνιστὲς Κουντουριῶτες γραπτῶς ὡς ἑξῆς (Νοέμβριος 1826):

«...Μὲ ποῖον δικαίωμα μᾶς ὀνομάζεις ραγιάδες; Ἡμεῖς τώρα ἔξι χρόνους ζῶμεν ἐλεύθεροι... ἔχομεν κάμει τὴν Ἑλληνικὴν ἀπόφασιν: καλύτερα νὰ ἀποθάνωμεν ὅλοι μὲ τὰ ἄρματα εἰς τὰς χεῖρας, παρὰ νὰ ζῶμεν τυραννισμένοι καὶ βασανισμένοι ραγιάδες, ὡς ζῶα δηλαδὴ μὲ μορφὴν ἀνθρώπου...»⁶

Πότε λοιπὸν ἔμαθαν Ἑλληνικά, ὅλοι αὐτοὶ οἱ δῆθεν Ἀλβανοί, ἂν ἤξεραν μόνον Ἀρβανίτικα (καὶ συνέχισαν μάλιστα νὰ ὁμιλοῦν τὴν Ἀρβανίτικη μέχρι τὰ μέσα τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ἐπὶ πέντε ἀκόμη γενεές); Γιατί λέγουν «Ἑλληνικὴ ἀπόφασιν» καὶ ὄχι «Ἀλβανικὴ»; Ποιὸς καὶ πότε τοὺς «Ἑλληνοποίησε»;

ἔχουμε ὅμως τὰ ὀνόματα **150 Ἀγωνιστῶν Κουντουριωτῶν** (Μάνδρας, Μαγούλας, Ἐλευσῖνος) **τοῦ 1821**, ποὺ τοὺς ἀπενεμήθη ἀριστεῖον Ἀγῶνος (ὑπῆρχαν καὶ ἑκατοντάδες ἄλλοι Ἀγωνιστὲς, ποὺ δὲν κατονομάζονται). Ἦσαν ὅλοι τοὺς ρετινιάδες, κτηνοτρόφοι καὶ γεωργοί, ἀλλὰ μὲ τὸ ντουφέκι ἀγκαλιά, ποὺ κράτησαν μακριὰ τὸν Τοῦρκο ἀπὸ τὰ λεγόμενα Δερβενοχώρια, καθ' ὅλη τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας.

(⁶) Τὴν γραπτὴ αὐτὴ δήλωσι-ντοκουμέντο ἀφιερώνουμε ἐξαιρετικὰ στὴν παρέα τῆς κας Ρεπούση καὶ σ' ὅλους τοὺς Τουρκόφιλους ἢ Ἀλβανόφιλους «δικούς» μας.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τῶν Κουντουριωτῶν, Χατζη-**Μελέτη**, Στέφα, Κοντούλη, Λιάσκο, ποὺ συνεργάστηκαν μὲ Κριεζώτη, Μαυροβουνιώτη καὶ Καραϊσκάκη, ἔχουμε ἀκόμη τοὺς ἐξῆς (ἄπαξ κατὰ ἐπώνυμο):

Βασιλείου, Οἰκονόμου, Ἀθανασίου, Πανταζῆς, Νικολάου, Ἀναγνώστου, Παπᾶς, Μιχαλάκης, Στάμος, Ρήγας, Μίχας, Ζαφείρης, Στάθης, Νίκας, Δήμας, Φιλιππῆς, Κανάκης, Μοίρας, Θάνος, Νέζης, Ἡλίας, Φράγκος, Δημητρούλης, Φάνης, Γιάννος, Λογοθέτης, Τράκας, Ἀδάμης, Λάσκος, Δούκας, Μαρνέρης, Μερτίκας, Παῦλος, Μιχαῆλος, Διολέτης, Ἀδάμ, Κοροπούλης, Χρόνης, Παγώνης, Μίλησης, Ρόκας, Μήλας, Ρούνης, Δημήτρης, Ὑφαντῆς, Καντᾶς, Σαμπάνης, Μεθενίτης, Σαμαρτζῆς, Μακρῆς, Καμηλιάρης, Παπαγιάννης.

Τσαντήλας, Πέππας, Πάρδης, Γκίκας, Γκλιάτης, Πόγκας, Πάρτζης, Κουμπουζῆς, Ρεποῦσκος, Λούλης, Κολοβέντζος, Μαρούγκας, Μήτρου, Κριεκούκης, Σιπάρδης, **Κόλιας**.

Ἀπὸ τὴν ἀναλογία αὐτὴ τῶν ὀνομάτων τῶν Κουντουριωτῶν, τῶν ὁποίων ζοῦν σήμερα οἱ ἀπόγονοί τους στὴν περιοχή τῆς Δυτικῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Ἐλευσίνα ἕως Ἐλευθερές, καταφαίνεται ὅτι τὰ Γηγενῆ ὀνόματα ἐπικρατοῦν (78%), ἂν ὑποθέσουμε ἐντελῶς χονδρικά (*εἶναι ἐλληνικότητα*) τὰ δεύτερα ὡς Ἀρβανίτικα (22%). Ἡ ἐπιμειξία ἐπέφερε σαφῶς ἐπὶ τόσους αἰῶνες ἀφομοίωσι ὑπὲρ τῶν ἐντοπίων, ποὺ δείχνουν καὶ πολυπληθέστεροι. Τὸ λέγω αὐτὸ ἀπλῶς γιὰ τὴν περίπτωσι, ποὺ κάποιοι ἐλάχιστοι ἐκ τῶν κατελθόντων τότε Ἀρβανιτῶν μπορεῖ νὰ ἦσαν Διναρικῆς καταγωγῆς (δηλαδὴ Ἀλβανικῆς). Οἱ Ἀρβανίτες γενικῶς, ὅπως θὰ ἀποδείξουμε παρακάτω, εἶναι ὁμόφυλοι Πελασγοὶ τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Ἰλλυρίας, ὅσον καὶ οἱ Ἕλληνες τοῦ Νότου. Τὰ σημερινὰ ἐπώνυμα, ὅλα σχεδόν, ἀνευρίσκονται σὲ πανάρχαιες ἐπιγραφές ἀπὸ Μικρὰ Ἀσία ἕως Ἰταλία (**βλ. εἰκόνες ὀνομάτων**).

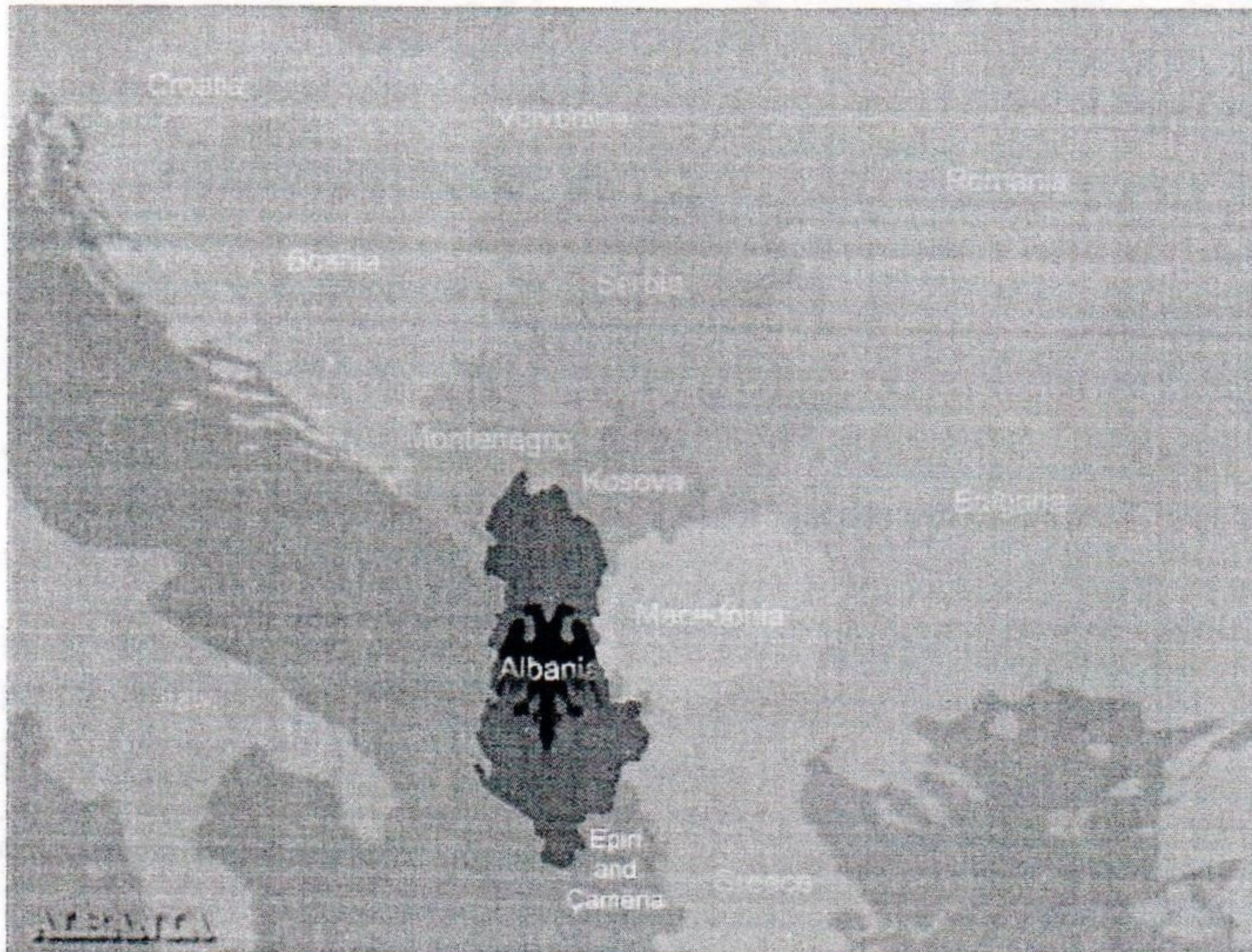
Ἄλλωστε, ὁ ἴδιος ὁ ἐθνικὸς ἥρωας τῶν σημερινῶν Σκιπετάρων εἶναι ὁ φέρων καθαρὸ ἐλληνικὸ ὄνομα (βλ. εἰκόνα) Πελασγὸς Ἰλλυριὸς Γεώργιος Καστριώτης, ἀπὸ τὴν Κρόϊα.

**Οἱ Ἀλβανοὶ στὴν Ἰταλία
ἀναγράφουν σὲ ἐπιγραφὴ
τὸ ὄνομα
τοῦ ἐθνικοῦ τους ἥρωα:
Γεώργιος Καστριώτης
ὁ (Ἰ)Σκαντέρ μπε-ης.**

Οἱ **Ἰλλυριοί** ἀποτελοῦνταν ἀπὸ **πολλὰ ἔθνη**: Βουλινοί, Ἰεραστάμναι, Ὑλλοι, Μανιοί, Αὐταριᾶται, Ἐγχελεῖς, Ταυλάντιοι, Ὠρικοί (*οἱ ὅροι εἶναι Ἑλληνικοί*). Στὶς περιοχὲς τοὺς σήμερα εὐρίσκονται τὰ Κράτη: Μέρος Κροατίας, Βοσνία, Μαυροβούνιο, μέρος Σερβίας, μέρος Σκοπίων καὶ μέρος Ἀλβανίας.

Στὴν σημερινὴ Ἀλβανία, πρὸς **βορρᾶν**, πάνω ἀπὸ τὴν Ἐπίδαμνο (Δυρράχιον), οἱ κάτοικοι εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον Καυκασίας προελεύσεως (οἱ ὑψηλόσωμοι Γκέκηδες), Διναρικοί (ἀπὸ τὴν πραγματικὴ Ἀλβανία τοῦ Καυκάσου, παρὰ τὴν Κασπία θάλασσα, **βλ. χάρτη** παρακάτω), ἐνῶ πρὸς **νότον** (Ὠρικὸν καὶ Ἀπολλωνία) εἶναι Πελασγικῆς προελεύσεως, δηλαδὴ Ἕλληνες (οἱ λεγόμενοι Τόσκηδες). Ἀκολουθεῖ πρὸς νότον ἡ Χαονία (ἡ Βόρειος Ἥπειρος) καὶ ἡ Θεσπρωτία (Τσάμ στὴν Ἀρβανίτικη, ἐκ τοῦ Θύαμι ποταμοῦ).

**Οἱ Ἀλβανοὶ θέλουν
ὅλη τὴν Ἥπειρο
ὡς Τσαμουριά,
(Cameria)
ἀνεξάρτητη,
ὅπως καὶ
τὸ Κόσοβο,
μὲ τὴν ὑποστήριξι
τῶν ΗΠΑ.
Ἐξελίσσονται σὲ
ἐπικίνδυνον γείτονα.**

Ὁ Γεώργιος
Καστριώτης (ἡ

Σκεντέρμπεης, ἀποκληθεὶς ἀπὸ τοὺς Τούρκους Ἰσκεντέρ=Ἀλέξανδρος), ποὺ ἀντιμετώπισε τὸν Τοῦρκο Μουράτ τὸν Β' στὰ μέσα τοῦ 15^{ου} αἰῶνος μὲ μεγάλο ἡρωϊσμό καὶ πολλές νίκες, γράφει πρὸς τὸν πρίγκηπα τοῦ Τάραντος στὴν Ἰταλία (Μεγάλη Ἑλλάδα): «**οἱ πρόγονοί μας ἦσαν Ἥπειρῶτες (δὲν λέγει Ἀλβανοί)**, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐβγήκε ἐκεῖνος ὁ **Πύρρος**, στοῦ ὁποίου τὴν ὁρμὴ μόλις οἱ Ρωμαῖοι μποροῦσαν νὰ ἀντισταθοῦν»⁷.

(⁷) Τὰ παλληκάρια του, μετὰ τὴν ἄλωσι τῆς Κροΐας κατέβηκαν στὸ Σούλι καὶ ἐνώθηκαν μὲ τὰ ἐκεῖ «ἀετόπουλα» τῆς Ἥπειρου. Ὁ μέγας μας ἱστορικός, Κ. Παπαρρηγόπουλος, ἀναφερόμενος στοὺς **Σουλιῶτες**, λέγει: «Ἦσαν δὲ οἱ Σουλιῶτες κρᾶμα Ἑλλήνων καὶ ἐξελληνισθέντων Ἀλβανῶν. Ἡ ἀλβανικὴ ἐκράτυνε τὸ μάχιμον τῆς ἑλληνικῆς πνεῦμα, ἡ δὲ ἑλληνικὴ ἐνεφύσησεν εἰς τὴν ἀλβανικὴν τὰ εὐγενέστατα αἰσθήματα τῆς φιλοπατρίας, τῆς φιλομαθείας καὶ τῆς εὐνομίας. Τὰ δύο κάλλιστα προϊόντα τοῦ συνδυασμοῦ τούτου, ὑπῆρξαν οἱ Σουλιῶται ἐπὶ τῆς στερεᾶς, οἱ Ὑδραῖοι καὶ οἱ Σπετσιῶται, κατὰ θάλασσαν». (τ.5β', σελ.146). (*Καὶ ἐδῶ ὁμως παρατηροῦμε τὴν γνωστὴ πλέον στρέβλωσι*).

Τελικά ποιά ἀφέλεια, ποιός φόβος, ποιά νοοτροπία, ποιά ἰδεολογία, ποιά ἡττοπάθεια, ποιά ξενομανία, πόσος διεθνισμός, ἀναγκάζει τὴν γραφίδα τῶν Ἱστορικῶν μας (καὶ ὄχι μόνον), νὰ ἀποκαλοῦν τοὺς Ἀρβανίτες Ἀλβανούς, ὅταν οἱ ἴδιοι οἱ Ἀρβανίτες οὔτε τὸ διανοοῦνται;! Πρὸς τοῦτο ὁμιλοῦμε γιὰ **δογματικὴ ἱστορικὴ στρέβλωση...**

Εὐτυχῶς ὅμως σήμερα διαθέτουμε κείμενα, καὶ χάρτες, καὶ ἐπιγραφές, καὶ τὰ μνημεῖα μας στέκουν στὶς πόλεις τῆς Ἰλλυρίας, ποὺ εἶναι ὅλα Ἑλληνικά. Τίποτε Ἀλβανικὸ (πλὴν τοῦ φυλετικοῦ, *ποὺ εἶναι τελικῶς ὁμαιομοι ἐν πολλοῖς μὲ τοὺς Σλαβοφώνους τῆς πρώην Γιουγκοσλαβίας*) δὲν ἀποδεικνύεται, πρὶν τὴν ἵδρυσι τοῦ κρατικοῦ μορφώματος τῆς Ἀλβανίας (1913), ποὺ μεγαλώνει στὶς μέρες μας γιὰ μιὰν ἀκόμη φορά, ἐλέω μεγάλων δυνάμεων, ὄχι φυσικὰ ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τοὺς Ἀλβανούς (ἢ τοὺς Σκοπιανούς ἀντιστοίχως), ἀλλὰ ἀπὸ αἰώνιο μῖσος αὐτῶν (τῶν περιτετμημένων) ποὺ διοικοῦν αὐτὲς τὶς δυνάμεις, πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνες...

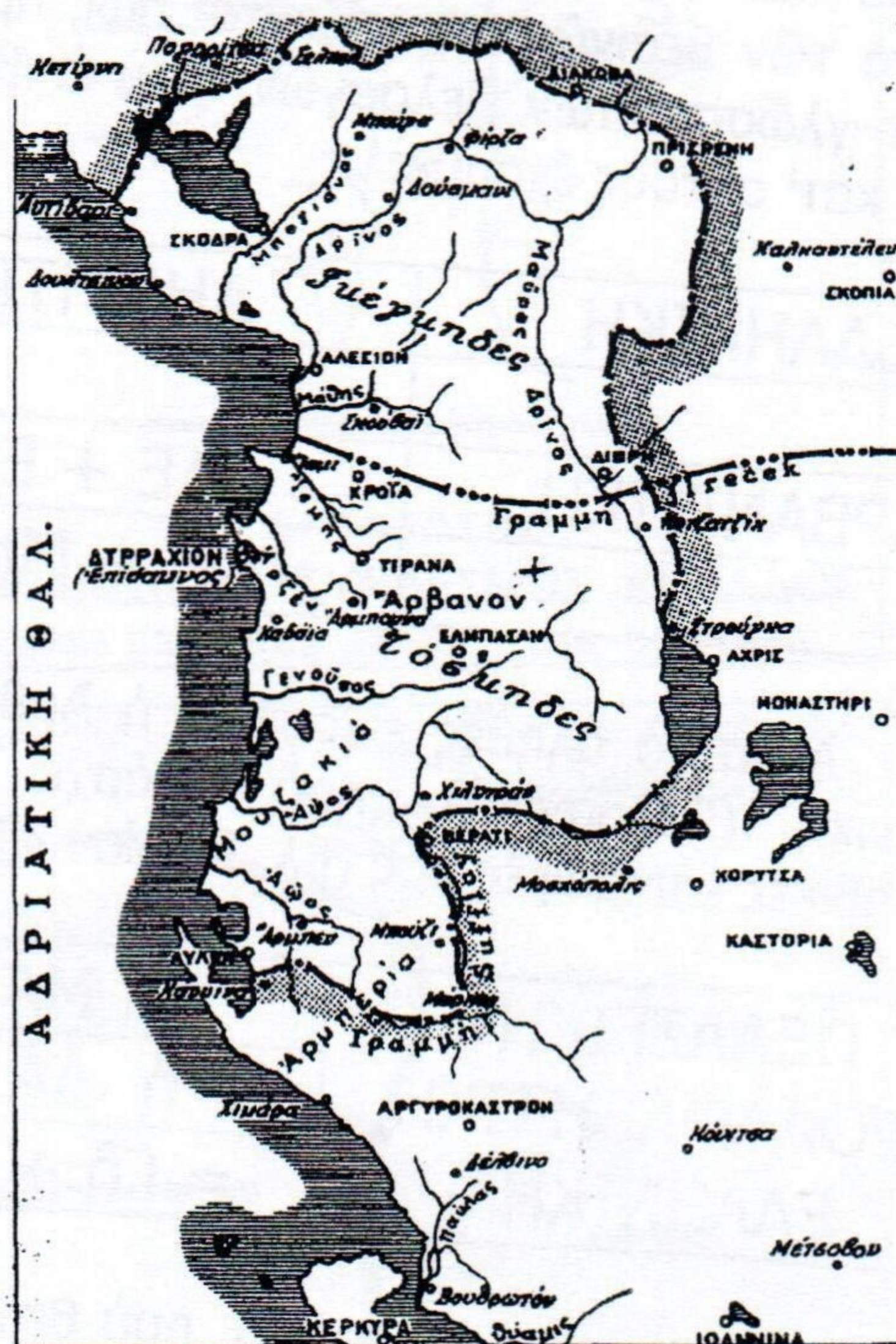
Ἄν ἦμουν Ἀρβανίτης **Τόσκος** (Τοῦσκος ἀπὸ Ἑτροῦσκος=Τυρρηνὸς ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας καὶ Ἑλλάδος), θὰ λάτρευα φυσικὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἄν ἦμουν Ἀλβανὸς **Γκέκης** (βλ. εἰκόνα), ἀντὶ τῆς Ἑλλάδος ἐνδεχομένως νὰ λάτρευα τὴν Τουρκία, τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Ἀμερική, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη τὸ 1821, τὸ 1940, καὶ σήμερα τὸ 2007 ὡσαύτως συμβαίνει.

Στὴν Ἑλλάδα, ποὺ οἱ Ἀλβανοὶ τῆς χρωστοῦν τὰ πάντα, Πολιτισμὸ, Γλῶσσα, Σύμβολα-Σημαία, Ὄνόματα, ἀκόμη καὶ Γονίδια (διότι ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες ἔχουν ἐπιμειχθῇ τὰ δύο στοιχεῖα – Μεσογειακὸ καὶ Καυκάσιο – στὴν περιοχὴ αὐτή), καὶ οἱ ὅποιοι σήμερα ζοῦν στὴν κυριολεξία ἀπὸ τὶς δουλειές ποὺ ἀφειδῶς τοὺς προσφέρουμε, ἐνῶ σπουδάζουν καὶ **δωρεὰν** στὰ σχολεῖα μας, συνήθως συμπεριφέρονται ἀχάριστα, ἀρπακτικὰ, ληστρικὰ...

Στὴν βόρειο Ἀλβανία, πάνω ἀπὸ τὸν Γενοῦσο ποταμὸ (γραμμὴ Jirecek), κατοικοῦν κυρίως οἱ Καυκάσιοι Γκέκηδες.

Στὴν νότιο Ἀλβανία, κάτω ἀπὸ τὸν Γενοῦσο ποταμὸ, κατοικοῦν οἱ Τόσκηδες, ποὺ εἶναι κυρίως δικοὶ μας Πελασγοί, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Ἑτρούσκων.

Πιο κάτω οἱ Βορειοηπειρώτες (γραμμὴ Sufflay).

Ἡ προπαγάνδα τοῦ Ἀρβανίτικου Συνδέσμου Ἑλλάδος

Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Μπέσα», ποὺ ἐκδίδει ὁ Ἀρβανίτικος Σύνδεσμος Ἑλλάδος, τ.34, ἀντλοῦμε τὰ ἑξῆς:

Ὁ Ἐλευσίνιος Γεώργιος Μαρούγκας, πολιτικὸς μηχανικός, ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ ὄχι μόνο συνειδητοποίησε τὴν μεγάλη ἀξία τοῦ **Ἀρβανίτικου πολιτισμοῦ**, ἀλλὰ καὶ ἐνεργοποιήθηκε. Ἐξέδιδε καὶ ἔγραφε τὸ περιοδικὸ «Διάλογοι» (ἀπὸ τὸ 1976), ἔγραψε δὲ τὸ βιβλίο «Ἡ συμβολὴ τῶν Ἀρβανιτῶν στὴ διαμόρφωση τοῦ νεοελληνικοῦ ἔθνους», καὶ **ἱδρυσε** τὸν Ἀρβανίτικο Σύνδεσμο Ἑλλάδος (τὸ 1981).

Ἐπόμενος πρόεδρος τοῦ Ἀρβανίτικου Συνδέσμου διετέλεσε ὁ Θηβαῖος Ἀριστείδης Κόλιας, δικηγόρος, ποὺ ἐξέδωσε τὸ περιοδικὸ «Μπέσα». Ἐγραψε τὰ βιβλία «Οἱ Ἀρβανίτες καὶ ἡ καταγωγὴ τῶν Ἑλλήνων», «Ἡ γλῶσσα τῶν θεῶν», «Πελασγικὸς Δίας καὶ Ἰνδοευρωπαϊκὴ πλάνη», καὶ ἡ «Ἑλλάδα στὴν παγίδα τῶν Σέρβων».

Σήμερα, τοῦ Συνδέσμου προεδρεύει ὁ Γεώργιος Γέρου ἐξ Ἐρυθρῶν. Στὸ ὀπισθόφυλλο τοῦ περιοδικοῦ τους (**βλ. εἰκόνα**) παρουσιάζουν τὴν θεὰ Δήμητρα καὶ τὴν θεὰ Ἀφροδίτη, ὡς **Ἀρβανίτισσες θεές!** Τὰ Ἑλληνικὰ ὀνόματα τῶν θεαινῶν ἰσχυρίζονται πὺς προέρχονται ἀπὸ μιὰ προηγούμενη γλῶσσα-γλῶσσες τῶν Πελασγῶν, ποὺ ἐπιβίωσι ἀποτελεῖ ἡ Ἀρβανίτικη. Ἔτσι λοιπὸν κατ' αὐτοὺς ἔχουμε:

ΕΛΛΗΝΙΚΗ	ΔΗΜΗΤΡΑ	ΑΦΡΟΔΙΤΗ
ΑΡΒΑΝΙΤΙΚΗ	ΔΕ + ΕΜ	ΑΦΕΡ + ΔΙΤ
	= Γῆ + Μητέρα	= κοντά + ἡμέρα

Ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ἡ Ἀρβανίτικη στηρίζεται στὴν πανάρχαια Ἑλληνικὴ (Πελασγική), ποὺ ὑπάρχει στὶς γραμμικὲς προαλφαβητικὲς συλλαβικὲς ἐπιγραφές μας (βλ. βιβλίον «Ἱερὰ Ἐλευσίς»):

ΠΕΛΑΣΓΙΚΗ ΠΡΟΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ	ΔΑ-ΜΑ-ΤΕ(Ρ)	
	ῆ ΔΑ + ΜΑ	
	= Γῆ + Μητέρα	

Ὅσο γιὰ τὴν Ἀφροδίτη, ποὺ θεωροῦν ὡς ἄστρο τῆς αὐγῆς: τὸ ΑΦΕΡ εἶναι ἐκ τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ ΑΥΤΑΡ (after στὰ Ἀγγλικά), εἶναι μάλιστα καὶ αὐτε σὲ ἄλλη ἑλληνικὴ-πελασγικὴ διάλεκτο, ποὺ δηλώνει διαδοχὴ, ἀκολουθία (τὸ κοντά, πλησίον).

Τὸ δὲ DIT (day στὰ Ἀγγλικά) προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ ἀποκοπὴ ΔΙΑ, ποὺ ὑπάρχει στὴν σύνθετη λέξι εὐδία=φωτεινὴ, καλοκαιρινὴ ἡμέρα, σὲ ἀντίθεσι μὲ μιὰ σκοτεινὴ χειμωνιάτικη.

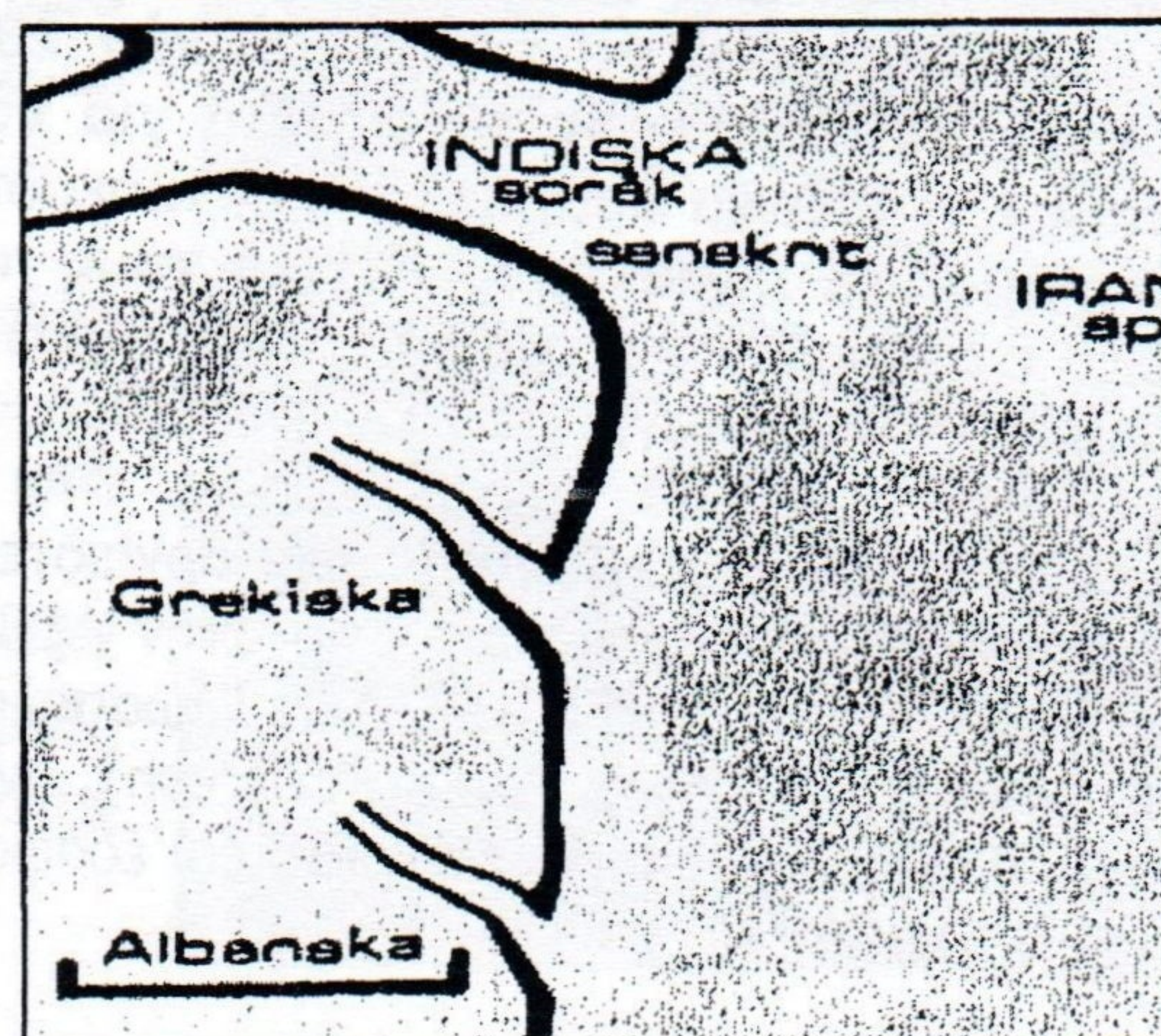
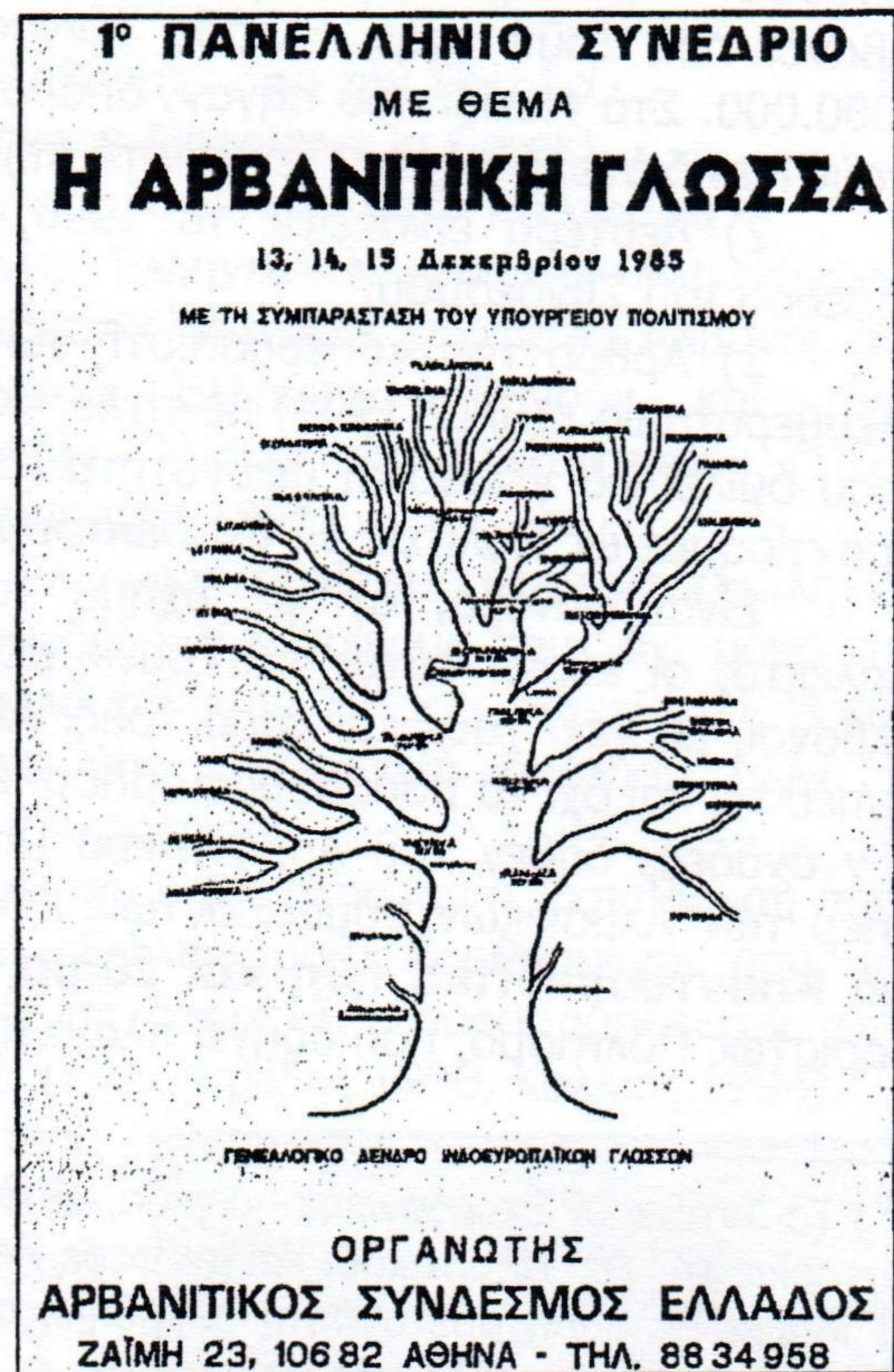
Καταδεικνύουμε λοιπὸν, ποιά εἶναι ἡ **γνησία** (original) γλῶσσα, τεκμηριωμένη μάλιστα μὲ ἐπιγραφὰς **ΓΓΑ** καὶ **ΓΓΒ** χιλιάδων χρόνων π.Χ., ἐνῶ ἡ Ἀρβανίτικη ἀπηχεῖ παρεφθαρμένα ἐκείνη πράγματι τὴν ἐλληνοπελασγικὴ διάλεκτο. Ποῦ εἶναι ὅμως τὰ ἀντίστοιχα Ἀλβανικὰ τεκμήρια τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν ὀνομάτων; Ποτὲ δὲν ἔγραψαν οἱ Ἀλβανοὶ τὸ παραμικρό! Γιὰ ποιὸν «Πολιτισμό» ὁμιλοῦν ἐπιτέλους;

ΔΥΟ ΑΡΒΑΝΙΤΙΣΣΕΣ ΘΕΕΣ ΣΤΟ ΔΩΔΕΚΑΘΕΟ

Τὸ εἰκονιζόμενο Γενεαλογικὸ δένδρο τῶν Ἰνδοευρωπαϊκῶν Γλωσσῶν, ἐκπονήθηκε ἀπὸ Σουηδὸ Γλωσσολόγο, καὶ ἀπετέλεσε τὴν ἀφίσσα τοῦ Συνεδρίου.

Τὸ δένδρο ξεκινάει μὲ τὴν Ἀλβανικὴ, ὡς τὴν ἀρχαιότερη γλῶσσα... Ἔπεται ἡ Ἑλληνικὴ! Δηλαδή ἡ Ἀρβανίτικη γλῶσσα ταυτίζεται κατὰ τὸν Ἀρβανίτικο Σύνδεσμο πρὸς τὴν Ἀλβανικὴ, ὥστε συνεκδοχικὰ ταυτίζεται καὶ ὁ Ἀρβανίτικος μὲ **ΑΛΒΑΝΙΚΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ**...

Άλλα για αυτά τα τόσο σοβαρά θέματα αρμόδια να απαντούν είναι τα Πανεπιστήμια της Ελλάδος, που όμως δυστυχώς καθεύδουν. Ή μάλλον έχουν αλωθή από «καθηγητές» τύπου Ρεπούση, Λιάκου, Φραγκουδάκη⁸...

Στις δραστηριότητες του Αρβανίτικου Συνδέσμου, εκτός από συνέδρια για την Αρβανίτικη γλώσσα⁹, που την προβάλλουν ως την αρχαιότερη γλώσσα της Ευρώπης, και μάλιστα ως αυτότελη γλώσσα κορμού, εντάσσονται και οι έξι υποπτες έως ανθελληνικές ενέργειες:

1) Πραγματοποιήθηκε επίσκεψις ομάδος ξένων το 1987, για να εξετάσουν την Αλβανική μειονότητα στην Ελλάδα. Απεφάνθησαν ότι οι Αλβανοί που ζουν στην Ελλάδα (έννοούν τους Αρβανίτες) φθάνουν τα 2.000.000. Στο Μενίδι που πήγαν, άπορούσαν γιατί η Πολιτεία δεν επιτρέπει στους Μενιδιάτες να έχουν ξεχωριστή σημαία!;

2) Δευτέρα επίσκεψις το 1990, και πάλι το 1998 με ξεναγό τον Πρόεδρο του Συνδέσμου.

3) Άρθρο του «ύπερασπιστή των μειονοτήτων» Π. Δημητρά, στην Έλευθεροτυπία (10/12/1994) με τίτλο «Κάτω τα χέρια από τους Αρβανίτες», όπου όμιλει για γλωσσική μειονότητα (άλβανόφωνη), της οποίας πρέπει να φροντίσουμε ως Πολιτεία να **διαδώσουμε** την γλώσσα και τον πολιτισμό.

Είναι φανερό, ότι με όχημα τους Αρβανίτες και την Αρβανίτικη διάλεκτο, οι κύριοι αυτοί «παίζουν» με **Έθνικα θέματα**. Αν αισθάνονται Αλβανοί, με γεια τους και χαρά τους. Άλλα να το δηλώσουν εύθαρσως. Με «μπέσα», και όχι να παρασύρουν μπαμπέσικα άγνους Έλληνες Αρβανίτες, για την ανάδειξη δήθεν του Αρβανίτικου Πολιτισμού, και να πράττουν τελικώς υπέρ των Αλβανικών συμφερόντων... Άρα πρέπει να όμιλούμε (έμεϊς εδώ) για **Κουντουριώτικα ήθη και έθιμα**, και όχι για Αρβανίτικο γενικώς και άορίστως Πολιτισμό, που οδηγεί πλαγίως στην ...Αλβανία!

(⁸) Το Αντίβαρον διωργάνωσε ήμερίδα, μετά τον σάλο που ξέσπασε με το νέο βιβλίο Ιστορίας της Στ' Δημοτικού, και ανέφερε τις δηλώσεις των «καθηγητών» αυτών.

Η Μαρία Ρεπούση άμετανόητη εύχήθηκε στην επανέκδοσί του το βιβλίο να είναι ακόμα **«λιγότερο έλληνοκεντρικό»**, ο Αντώνης Λιάκος κάλεσε ιστορικούς και δασκάλους **«άντι να ενισχύουν την έθνικη ταυτότητα, πρέπει να δίνουν στους μαθητές τους τα έφόδια για να επιλέγουν οι ίδιοι την ταυτότητά τους»**, ή δε Άννα Φραγκουδάκη δήλωσε, ότι οι Έλληνες **«θέλουν να κρύψουν το άσκημο και μπάσταρδο έθνικό τους πρόσωπο»**. Αυτούς λοιπόν πληρώνουμε όλοι έμεϊς οι Έλληνες για να ...άναπτύξουν Έθνικη συνείδησι στα παιδιά μας, όπως επιτάσσει το Σύνταγμα των Ελλήνων (άρθρο 16 §2).

(⁹) Ένω το θέμα του συνεδρίου είναι η Αρβανίτικη γλώσσα, στην άφισσα προβάλλεται η **Αλβανική**, ως αρχαιότερη μάλιστα της Ελληνικής! Το 1998 επανελήφθη παρόμοιο συνέδριο στην Λειβαδιά, όπου η Αρβανίτικη θεωρήθηκε ως **μορφή** της Αλβανικής, και ξένος Γλωσσολόγος δήλωσε επί λέξει, ότι: «οι τύποι της Αλβανικής (που όνομάζονται Arberesh), άντανακλούν πολλές σημαντικές μαρτυρίες για μιὰ **προγενέστερη πατρίδα** επί εδάφους που είναι σήμερα το **έθνικò έδαφος της Ελλάδας**»!

Ἡ προπαγάνδα τῶν Ἀλβανῶν

Μαγνητοσκοπημένες έκπομπές, γραπτά κείμενα, εἰκόνες καὶ χάρτες, ἀποδεικνύουν πόσο ὀργανωμένα καὶ συστηματικὰ δροῦν οἱ πράκτορες τῶν Ἀλβανῶν στὴν Ἑλλάδα καὶ φυσικὰ μέσω τοῦ διαδικτύου. Ἀκοῦμε συχνὰ γιὰ τὰ «πανίσχυρα ὄπλα» ποὺ κρύβουν τὰ «κούφια βουνά» τῆς Ἀλβανίας, γιὰ τὴν Μπουμπουλίνα καὶ τὸν Κολοκοτρώνη ποὺ εἶναι Ἀλβανοί, καὶ γιὰ τὸ πόσοι Ἀλβανοί (Ἀρβανίτες) ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα.

Χαρῆτε τὸν πρόλογο ἐνὸς Ἀλβανικοῦ ἱστοτόπου (μετάφρασις ἀπὸ τὰ Ἀγγλικά:

Αὐτόχθονες Ἀρβανίτες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα
(Arvanit-es means Albanian-s in Greek)

Ἀρβανίτες σημαίνει Ἀλβανοὶ στὰ Ἑλληνικά

«Ὅταν σχηματίσθηκε τὸ νέο Ἑλληνικὸ Κράτος, οἱ Ἀλβανόφωνοι κάτοικοι ἀποκαλοῦνταν Ἀλβανοί, ἀκόμα καὶ αὐτοὶ οἱ Χριστιανοὶ Ἀλβανοί, ποὺ θεωροῦνταν συστατικὸ τμῆμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ εἶχαν διαδραματίσει καθοριστικὸ ρόλο στὸν Πόλεμο τῆς Ἀνεξαρτησίας (1821-1828). (βλ. Ἐμπειρικός 1994, Βακαλόπουλος 1994).

Ὅμως ἡ πολιτικὴ τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ Κράτους ἦταν νὰ ἐξελληνίσῃ ὅλους τοὺς μὴ Ἑλληνοφώνους Ὀρθοδόξους κατοίκους του, ὅχι μόνο στὰ περιορισμένα ἀρχικὰ σύνορά του, ἀλλὰ καὶ στὴν Ἡπειρο, Μακεδονία, Θράκη καὶ Μικρὰ Ἀσία, ποὺ ἦσαν ἀκόμα ὑπὸ Ὄθωμανικὴ διοίκησι, ἀλλὰ τὰ θεωροῦσαν τμήματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας.

Ὅπως καὶ στὴν ὑπόλοιπη Εὐρώπη, ὁ Στρατὸς καὶ ἡ Ἐκπαίδευση ἦσαν οἱ πιὸ ἀποτελεσματικοὶ μηχανισμοὶ ἐξελληνισμοῦ, βοηθούμενοι ἀπὸ τὴν Δικαιοσύνη, ἡ ὁποία ἐπέβαλε ποινὲς σὲ ὅσους δὲν προσαρμόζονταν στὴν ἐθνικιστικὴ κουλτούρα τῆς Πολιτείας. (Κιτρομηλίδης 1990, Κόλλιας 1994).

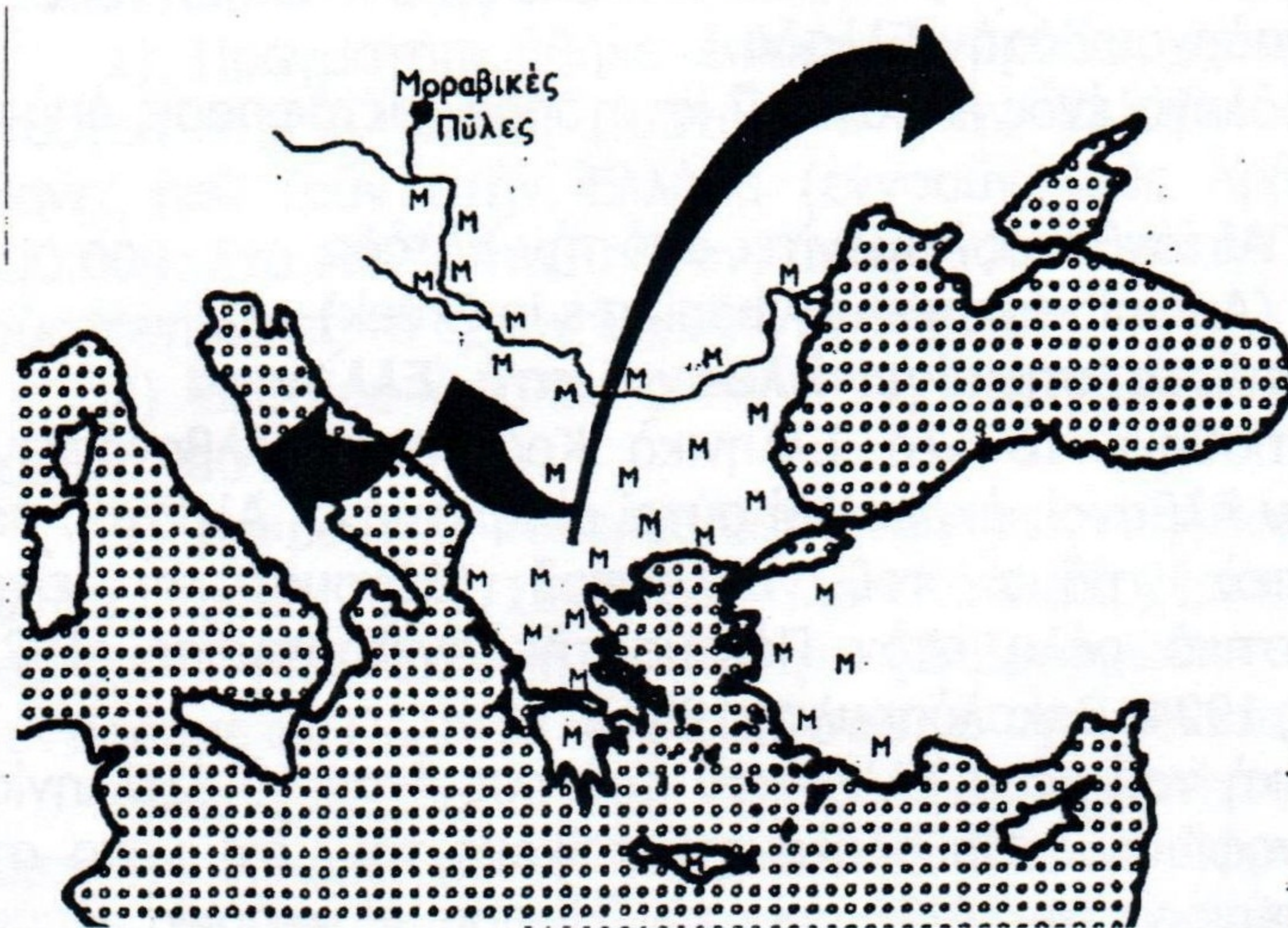
Γνωρίζουμε, ὅτι σὲ περισσότερα τοῦ **60%** τῶν σημερινῶν ἑλληνικῶν ἐπωνύμων, ἀνιχνεύουμε τὰ σημερινὰ **Ἀλβανικὰ** ἐπώνυμα. Πάντως ἀκόμα δὲν ἀναγνωρίσαμε **κανένα** **ἐπώνυμο** προερχόμενο ἀπὸ τὴν (ἀρχαία) Ἑλλάδα»!

Γειά σου ἀρχιστράτηγε Κολοκοτρώνη.
Οἱ ξενόδουλοι Γραικύλοι μπορεῖ νὰ σὲ φυλάκισαν...
Οἱ Ἀλβανοὶ πάντως σὲ ...ἐκτιμοῦν περισσότερο. Διερωτῶμαι ὅμως μήπως καὶ ἡ περικεφαλαία σου εἶναι ...Ἀλβανική;

Ἡ προέλευσις τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἀρβανιτῶν

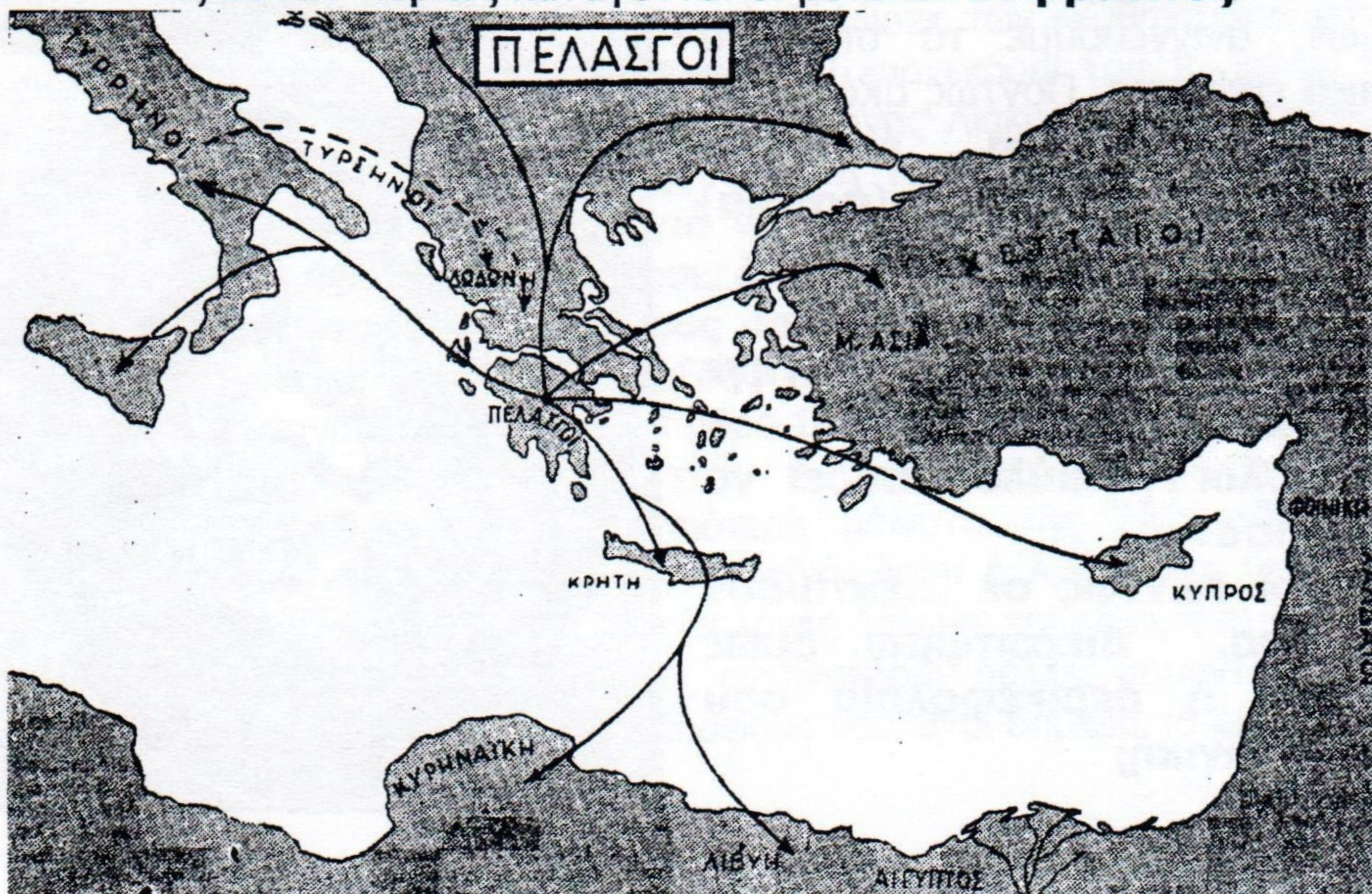
Οἱ **Ἕλληνες** ταυτίζονται μὲ τὴν Μεσογειακὴ φυλὴ, ποὺ ἔχει κέντρο τὴν Αἰγιῆδα (πρὶν ἀπὸ τὴν καταβύθισι τοῦ Αἰγαίου), καὶ **ἀνέκαθεν** ζοῦν ἐδῶ. Τὸ ἀρχαιότερο ὄνομά μας εἶναι Πελασγοί.

Ὅπως φαίνεται στοὺς χάρτες ποὺ ἀκολουθοῦν, οἱ Μεσογειακοὶ-Πελασγοί, μὲ ἔδρα ὁλόκληρη τὴν χερσόνησο τοῦ Αἴμου καὶ τὴν Μικρὰ Ἀσία, ἤδη ἀπὸ τὴν 5^η π.Χ. χιλιετία, ἐξαπλώνονται πρὸς τὴν ὑπόλοιπη Εὐρώπη (καὶ ὄχι

μόνο). Οἱ Πελασγοί-Τυρρηνοί, προερχόμενοι ἀρχικῶς ἀπὸ Μικρὰ Ἀσία καὶ Ἑλλάδα, μετακινοῦνται στὴν Ἰταλία καὶ εἶναι οἱ λεγόμενοι Ἐτροῦσκοι. Ἀπὸ τὴν Ἰταλία κάποιοι περνοῦν πάλι στὴν Ἰλλυρία καὶ στὴν Ἡπειρο. Οἱ Ἐτροῦσκοι ὀνομάζονται ἀπὸ τοὺς Λατίνους Τοῦσκοι, καὶ στὴν Ἰλλυρία παραμένουν ὡς Τόσκοι: «τοὺς Τυρρηνοὺς ὠνομάσθαι ὑφ' Ἑλλήνων διὰ τὰς ἐν ταῖς τύρσεσιν οἰκήσεις... Ρωμαῖοι Ἐτρούσκους καλοῦσι, νῦν μὲν Τούσκους» (Διον. Ἀλικαρνασσεύς).

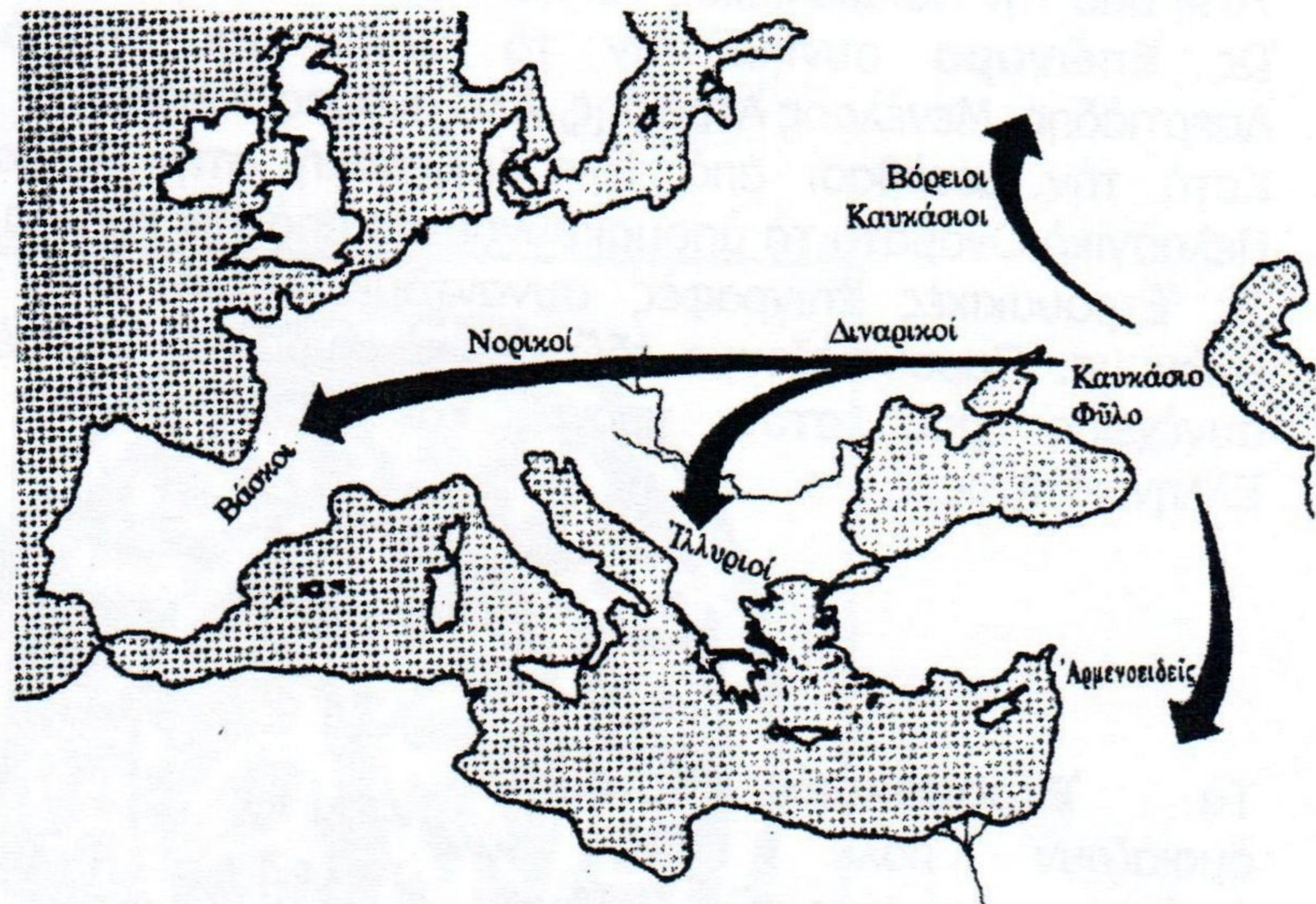
Ἐξ αὐτῶν κυρίως κατάγονται οἱ μετέπειτα **Ἀρβανίτες**.

Ἡ προέλευσις τῶν Ἀλβανῶν

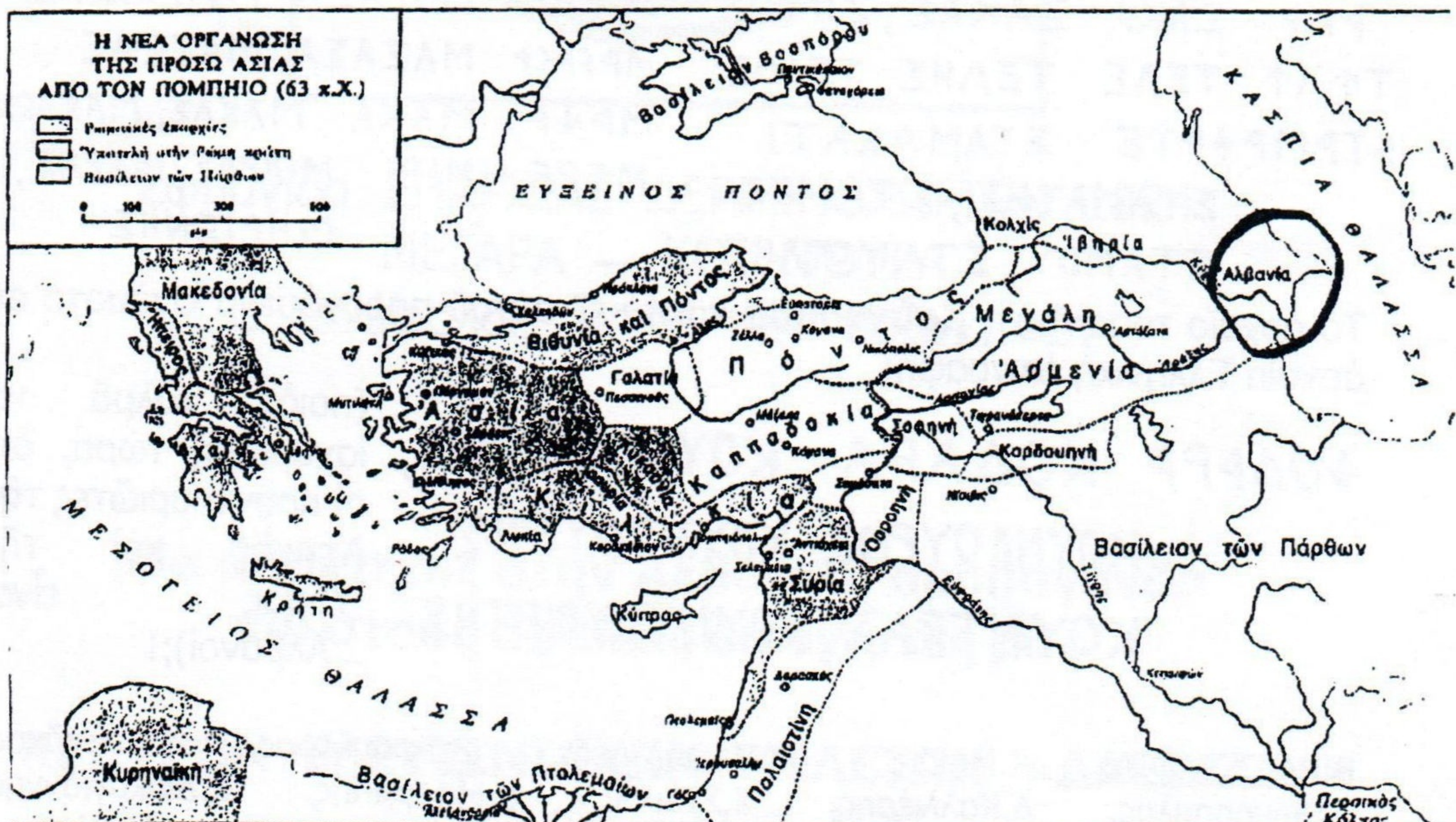
Κατὰ τὴν 3^η π.Χ. χιλιετία καταφθάνει στὰ βορειοδυτικὰ τῆς Πελασγικῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου, ἓνα **Καυκάσιο φύλο**, οἱ λεγόμενοι **Διναρικοί**, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ μεγαλύτερο τμῆμα τῶν μετέπειτα Ἰλλυρικῶν ἐθνῶν. Ἐκτοπίζουν τοὺς Μεσογειακοὺς, ποὺ παραμένουν στὸ νότιο τμῆμα τῆς Ἰλλυρίας.

Ὁ πολιτισμὸς τῶν Ἰλλυριῶν ὀφείλεται στοὺς Ἑλληνες καὶ τὶς Ἑλληνικὲς Ἰλλυρικὲς πόλεις: Ἡράκλεια, Φάρο Ἴσσα, Ἐπίδαμνο, Ἀπολλωνία, κἄ.

Ἡ κοιτίδα αὐτὴ τῶν Ἀλβανῶν ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ ἀρχαῖο κείμενο: «ὑπόκειται τῇ Σαρματία, πρὸς μὲν τῷ Πόντῳ ἢ Κολχικῇ, **πρὸς δὲ τῇ Κασπίᾳ ἢ Ἀλβανίᾳ**».

Ἀλλὰ καὶ σὲ ἀρχαῖο Ρωμαϊκὸ χάρτη ἡ Ἀλβανία «βλέπει» τὴν Κασπίαν θάλασσαν:

Ἡ προέλευσις τῶν Ἑπωνύμων μας

Τὰ **Ὄνόματά** μας (πλὴν τῶν Ἑβραϊκῶν τῆς «Παλαιᾶς Διαθήκης»), παρ' ὅλους τοὺς θρησκευτικοὺς διωγμοὺς, ἀλλὰ καὶ τὰ μαρτύρια ποὺ ὑπέστημεν ἀπὸ τοὺς βαρβάρους κατακτητὲς, **διατηροῦνται Ἑλληνικά**, ὅπως καὶ ἡ φυλετικὴ συνιστώσα τοῦ ἔθνους (οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες κατὰγονται κατὰ 70% ἀπὸ τὴν Παλαιολιθικὴ, καὶ κατὰ 30% ἀπὸ τὴν Νεολιθικὴ Ἑποχὴ).

Ὡς **Ἑπώνυμο** συνηθιζόταν τὸ ὄνομα τοῦ πατρός, π.χ. Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, Μενέλαος Ἀτρεΐδης, Ἀλέξανδρος Φιλίππου.

Κατὰ τὴν μετάβασιν ἀπὸ τὴν Συλλαβικὴ στὴν Ἀλφαβητικὴ Γραφὴ, τὰ Πελασγικά Ὄνόματα τὰ ἀπομακρυνόμενα ἀπὸ τὴν κοιτίδα παρεφθεύοντο.

Σὲ Ἑτρουσκικὲς ἐπιγραφές συναντᾶμε πολλὰ ἀπὸ τὰ **σημερινά** μας ἐπώνυμα. Παρουσιάζουμε ἐδῶ μερικὰ ὀνόματα, ὡς μέγιστο τεκμήριο τῆς συνέχειάς μας στὸν χρόνο καὶ πιστοποιήσεως τῆς διαχρονικῆς Ἑλληνικότητος.

ΥΙΙΖ ΖΙΚΟΥ ΖΙΚΟΣ

ΙΖΑΔ ΚΑΖΙ ΚΑΣΗΣ, ΚΑΣΙΟΣ

ΙΖΙΦ ΦΙΣΙ ΦΙΣΑΣ, ΠΙΣΑΣ

ΥΙΙΜ ΣΙΝΟΥ ΣΙΝΑΣ, ΣΙΝΗΣ

ΙΑΙΘΑΒ ΒΑΡΝΑΛ ΒΑΡΝΑΛΗΣ

ΞΙΙΖΙΞ ΒΕΝΖΙΛΕ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

ΓΕΓΝ ΠΕΠΝ ΠΕΠ-ΠΑΣ (ΜΑΧΙΜΟΣ = *εὐτυχέστατος*)

Τὰ **Ἑτρουσκικά** ὀνόματα ὁμοιάζουν πολὺ πρὸς τὰ ἀντίστοιχα ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων τῆς **Μικρᾶς Ἀσίας** (π.χ. ΖΙΚΟΥ καὶ ΖΑΚΑ), ποὺ ἀκολουθοῦν δειγματικά:

ΙΡΚΡ ΖΑΚΑ ΖΑΚΑΣ, ΖΗΚΟΣ

ΤΤΛΤ ΤΕΛΕ ΤΕΛΗΣ, ΤΕΛΟΣ

ΣΤΡΜΡ+ΡΤΕ ΣΤΑΜΑΧΑΤΙ

ΣΤΑΜΑΤΗΣ, ΣΤΑΜΟΣ

ΣΤΑΜΟΥ, ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ

ΜΟΡΡΙΡ ΜΟΡΑΖΑ ΜΟΥΡΟΥΖΗΣ

ΜΡΣΡΣΡ ΜΑΣΑΣΑ ΜΑΤΣΑΣ

ΜΡΨΡ ΜΑΚΑ ΜΑΚΑΣ, ΜΑΧΑΘΝ

ΜΕΡΕ ΜΙΡΙ ΜΟΙΡΑΣ, ΜΑΡΑΣ,

ΜΗΡΙΘΝΗΣ

Τὸ ἀρχαῖο τοπωνύμιο **Κούντουρα** καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενα Ὄνόματα σὲ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἐπιγραφὴ:

↓ΟΔΡΡΡ ΚΟΔΑΡΑ ΚΟΥΝΤΟΥΡΑΣ,

ΚΟΥΝΔΟΥΡΟΣ, ΚΟΥΝΤΟΥΡΗΣ,

ΚΟΥΝΤΡΑΣ, ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΣΤΗΣ

(ποιὸς τολμᾷ νὰ ἰσχυρισθῇ τώρα, ὅτι οἱ Κουντουριῶτες τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Ὑδρας εἶναι ...Ἀλβανοί);!

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ: Κ.Μπίρης, Μ.Μιχαήλ-Δέδε, Β.Σφυρόερας, Σ.Καργᾶκος, Ἰ.Θωμόπουλος, Δ.Καλλιέρης, Χ.Στάμου, Κ.Μπαρμπής, Κ.Διακογιάννης, Δ.Δημόπουλος, Ἀ.Στάμου, Σ.Δωρικός-Κ.Χατζηγιαννάκης, Ἰ.Πέππας, Ἐγκ.Λεξ.Ἡλίου.